

ပြသန်းစာ

နေထွက်သောည

ဇာတ်ဆောင်များ

ဦးထွန်းမင်း။ ။ အသက် ၅၅နှစ်၊ ကန်ထရိုက်တာ၊ မြေပိုင်ရှင်၊ ဘောဂရတနာဆန်စက်သူဌေး၊ ဝဏ္ဏကျော်ထင်ဘွဲ့ရသူ။

ဒေါ်မမရီ။ ။ အသက် ၃၅ နှစ်၊ ဦးထွန်းမင်း၏ ဇနီး။

ကိုကိုအေး။ ။ အသက် ၂၈နှစ်၊ ပထမဇနီးနှင့်ရသော ဦးထွန်းမင်း၏ သားကြီး။

ကိုကိုထွေး။ ။ အသက် ၁၇နှစ်၊ လက်ရှိဇနီးနှင့်ရသော ဦးထွန်းမင်း၏ သားငယ်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ အသက် ၄၈ နှစ်၊ ဦးထွန်းမင်း၏ အိမ်အစေခံ။

ဒေါ်အေးကြိုင် (ခေါ်)ဒေါ်လှမေ။ ။ အသက် ၄၇နှစ်၊ ဦးဖိုးလူ၏ ဇနီး၊ တရားထိုင်နေသူ။

မြဒင်။ ။အသက် ၂၇နှစ်၊ ဆန်စက် အလုပ်သမား၊ ပထမယောက်ျားနှင့်ရသော ဒေါ်လှမေ၏ သားကြီး။

မိချို။ ။အသက် ၁၈ နှစ်၊ ဦးထွန်းမင်း အိမ်အစေခံမ၊ ဦးဖိုးလူနှင့် ရသော ဒေါ်လှမေ၏ သမီးငယ်။

အခြားအစေခံများ ။

မိုးဦးကျရာသီ နံနက်ခင်း။ အင်းလျားကန်စောင်းရှိ ဦးထွန်းမင်း၏ တိုက်အိမ်ကြီးအောက်ထပ် ဧည့်ခန်းတွင်း၌ ဖြစ်သည် ။ လက်ယာဘက်တွင် စာကြည့်ခန်းသို့သွားသော တံခါးပေါက်ကြီး တစ်ပေါက်ရှိ၍ လက်ဝဲဘက်တွင် ထမင်းစားခန်းသို့ သွားသော တံခါးပေါက်ကြီးရှိသည် ။ အလယ်တွင် အိမ်ပြင်ဘက်ဝရန်တာသို့ ထွက်သော ဗဟိုတံခါးပေါက်ကြီးရှိသည် ။ ခြင်မဝင်နိုင်အောင် သံဆန်ခါတပ်ထားသော တံခါးရှင်များကို တပ်ထားသည် ။ သံဆန်ခါများကြားမှ ပန်းခြံထဲရှိ စိမ်းစိုသော သစ်ကိုင်း သစ်ခက်များကို တစ်ပိုင်းတစ်စမြင်နေရသည် ။ ခြံထဲမှ ငှက်ကလေးများ၏ တစိုးစိုး တစီစီအော်မြည်သံကိုလည်း ကြားနေရသည် ။ စာကြည့်ခန်းဘက်သို့ ကူးသည့် တံခါးပေါက်ကြီး၏ လက်ယာဘက်တွင် ပန်းခက်ချုံနွယ်များ ဖော်ထားသည့် ပရုတ်သားဗီရိုကြီးတစ်လုံးရှိသည် ။ ဗီရိုပေါ်တွင် စီးကရက်ဘူး၊ မီးခြစ်၊ ယပ်တောင်၊ ရှုဆေးဘူး စသည့် ပစ္စည်းအတိုအစကလေးများ ပြန့်ကျဲနေသည် ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ဗီရိုကြီး ရှိသည် ။ မှန်ကို အဝတ်တစ်ထည်အုပ်ထားသည် ။ နေရာမဟုတ်ဘဲ ရောက်နေသော ဓာတ်ပုံဟောင်း တစ်ပုံလည်း ရှိသည် ။ ဗီရို၏ လက်ဝဲဘက်တွင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော စားပွဲကြီးတစ်လုံးကို နံရံတွင် ကပ်ထားသည် ။ စားပွဲပေါ်တွင် ခေတ်ဆန်သော စားပွဲတင်နာရီတစ်လုံးတင်ထားသည် ။ စားပွဲအထက်နံရံတွင် ပန်းချီဆရာကြီးဦးငွေကိုင်၏ ဆီဆေးပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ချိတ်ဆွဲထားသည် ။ စားပွဲကြီး၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မတ်တတ်ကျွန်းကုလားထိုင်နှစ်လုံး ချထားသည် ။

အပြင်ဘက် ဝရန်တာသို့ ထွက်သော ဗဟိုတံခါးမကြီး၏ လက်ဝဲဘက်တွင် နိုင်ငံခြားမှ အလှအပပစ္စည်းများ သေသပ်စွာ ခင်းကျင်းပြထားသည့် မှန်ဗီရိုတစ်လုံးရှိသည် ။ မှန်ဗီရိုရှေ့တွင် အရင်းတွင် စပရင်ခံထား

၍ သားရေအုပ်ထားသော သုံးချောင်းထောက် ဖုံတစ်ခုရှိသည် ။ အခန်း
၏ လက်ဝဲဘက်ထောင့်တွင် အပြာရောင် သားရေအုပ်ထားသော
ဆိုဖာကြီးများ ရှိ၍ ဆိုဖာပေါ်တွင် ပိုးတွန့်စ ဖုံးထားသည့်
မှီအုံးကလေးများ ရှိသည် ။ သားရေဆိုဖာကြီးများ အလယ်တွင် မှန်ခင်း
စားပွဲရှည်ကလေးတစ်လုံးရှိ၍ စားပွဲပေါ်တွင် ကရမက်ပန်းပွင့်များ ထိုးစို
က်ထားသော ပန်းအိုးတစ်လုံး၊ ငွေစီးကရက်ဘူးတစ်ဘူးနှင့် ပြာခွက်များ
ရှိသည် ။

အခန်း၏ လက်ယာဘက် ခပ်ကျကျ အလယ်ကောင်လောက်တွင် ကျွ
န်းသားဆက်တီမှ ဖဲ့ထားသော ကုလားထိုင်နှစ်လုံး ။ ကုလားထိုင်နှစ်လုံး
အလယ်တွင် ကျွန်းသား စားပွဲဝိုင်းနိမ့်နိမ့် တစ်လုံးရှိသည် ။ ကျွန်းသား
စားပွဲဝိုင်းနိမ့်နိမ့်ပေါ်တွင် ဆေးပေါ့လိပ်ထည့်သော ယွန်းသေတ္တာတစ်
လုံးနှင့် ယပ်တောင်တစ်ချောင်းရှိသည် ။

ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးများမှာ ပန်းပွင့်များ ဖော်ထားသည့် ခန်းဆီးအ
သစ်များ ဖြစ်သည် ။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များမှာ လည်း
အားလုံးအသစ်ကျပ်ချွတ်ဖြစ်သည် ။ ဧည့်ခန်းထဲရှိ အရာအားလုံး တဖိ
တ်ဖိတ်တောက်နေကြသည် ။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် လှောင်ပြီးအိုက်စပ်စပ် ဖြစ်နေသည် ။ အပြင်ဘက်၌
မိုးတိမ်မိုးသားများ အုံ့ဆိုင်းလျက် ကောင်းကင်ကြီး တစ်ခုလုံးမှိုင်းနေသ
ည် ။ မကြာခင်မိုးသက်ကျကာ ထစ်ချွန်းမည့်ဟန် ပျိုးနေသည် ။

ဇာတ်စင်ကန့်လန့်ကာဖွင့်လိုက်ချိန်တွင် မိချိုသည် ပရိသတ်ကို
ကျောပေးကာ ကျွန်းသားစားပွဲကြီးနားတွင် ရပ်လိုက်ပြီး ဆေးပုလင်းထဲ
မှ ဆေးများကိုငဲ့နေသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် နဖူးတွင် စို့နေသော ချွေး
များကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်လိုက်သည် ။

မိချို၏ ဖခင် ဦးဖိုးလူသည် ဆိုဖာကြီးတွေရှေ့ရှိ မှန်သားစားပွဲရှည် ပေါ်က ငွေစီးကရက်ဘူးကို ပွတ်တိုက်ကာ နေရာတကျ စီစဉ်နေသည်။ ။

မိချိုအသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့် အလှကျက်သရေ ရွန်းဝေဖူးပွင့်စအရွယ်ဖြစ်သည်။ ။ ပါးကလေးများမှာ နီပြေပြေ အရောင်စို့နေသည်။ ။ လက်ချောင်းကလေးများမှာ ဖြူဖွေးနုနယ်လျက်ရှိသည်။ ။ အရပ်အမောင်း သွယ်သွယ်၊ ရင်ချို၍ တင်ပါးများမှာ လုံးကျစ်ကားစွင့်နေကြသည်။ ။ လမ်းလျှောက်သည့်အခါတွင် အင်္ကျီလက်ပြတ်အောက်မှ သူ၏ မို့မောက်လုံးကြွနေသော ရင်သားများ လှုပ်ရှားနေသည် ကို အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။ ။ သူဝတ်ထားသည့် ပိုးပျော့အင်္ကျီလက်ပြတ်နှင့် ဗမာဖြစ်လုံချည်ကလေးမှာ တစ်ပတ်နွမ်းများ ပင်ဖြစ်ကြသော်လည်း ဖြူစင်သန့်ရှင်းလျက် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ။ ဆန်စက်သူဌေးဦးထွန်းမင်း၏ ထိုအိမ်ကြီးတွင် နှစ်နှစ်ကြာမျှ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ မိချို၏ အပြောအဆို၊ အမူအရာ၊ အနေအထိုင်တို့ မှာ ပြေပြစ်ယဉ်ကျေးလျက်ရှိသည်။ ။ ရှည်လျားသော မျက်တောင်ကော့ကြီးများ အောက်မှ မျက်လုံးကြီးများကလည်း တောက်ပရီဝေလျက် ရှိကြသည်။ ။ အိထွေးသော သူနှုတ်ခမ်းများ သည် သဘာဝအတိုင်း နီရဲရွန်းစိုနေကြသည်။ ။ မိချိုပြီးလိုက်လျှင် ဖြူဖွေးညီညာသော သွားများ နှင့် ပါးပေါ်က ပါးချိုင့်ကလေးများ ပေါ်လာတတ်ကြသည်။ ။ မိချို၏ မျက်နှာသည် ရိုးသားခြင်းနှင့် ကျက်သရေရှိခြင်းကို တစ်ပြိုင်တည်းတွေ့ရသော မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။ ။ အသားမှာ သိပ်မဖြူလှသော်လည်း စိုဝင်းနေသည်။ ။ နှာသီးဖျားတွင် ချွေးကလေးတွေ မကြာခဏစို့လာသဖြင့် မိချိုပြီးလိုက်လျှင် ဖြူဖွေးညီညာသော သွားများ နှင့် ပါးပေါ်ကပါးချိုင့်ကလေးများ ပေါ်လာတတ်ကြသည်။ ။ မိချို၏ မျက်နှာသည် ရိုးသားခြင်းနှင့် ကျက်သရေရှိခြင်းကို တစ်ပြိုင်တည်း တွေ့ရသော မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။ ။ အသားမှာ သိပ်မဖြူ

လှသော်လည်း စိုဝင်းနေသည် ။ နှာသီးဖျားတွင် ချွေးကလေးတွေ မကြာခဏစို့လာသဖြင့် မိချိုသည် ခါးကြားထဲက လက်ကိုင်ပဝါ အနွမ်းကလေးကို ထုတ်၍ မကြာခဏ သုတ်တတ်သည် ။

မိချိုသည် သူ၏ အလှကို သူ့ဘာသာသူထိန်းသိမ်းသူဖြစ်သည် ။ သူ၏ အလှကို ကျက်သရေရှိသော အပြုံးကလေးဖြင့်လည်း သရဖူဆောင်းပေးတတ်သူဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌ မိချိုသည် ပြုံးရယ်ခြင်းမရှိ၊ ကြည်လင်ခြင်းမရှိ၊ မျက်မှောင်ကလေး ကုတ်ကာ ခပ်တွေတွေကလေး ဖြစ်နေသည် ။

သူ့အဖေ ဦးဖိုးလူမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နီးပါး ၊ ကောက်ကျစ်သော ရုပ်လက္ခဏာ ရှိသည် ။ သူ၏ ထူထဲသော မျက်ခုံးမွေးကြီးများ နှင့် အောက်သို့တွဲကျနေသော မျက်လုံးအိမ်ကြီးများ သည် လည်းကောင်း၊ ပွရောင်းသော နှာခေါင်းနှင့် ထူအမ်းသော နှုတ်ခမ်းများ သည် လည်းကောင်း သေသောက်ကြူးသူနှင့် ကာမဂုဏ်ကြူးသူ ဖြစ်ကြောင်းကို ဖော်ပြနေကြသည် ။

ဦးဖိုးလူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပွရောင်းရောင်းဖြစ်သည် ။ မျက်နှာအစ်အစ်ကြီးသည် အကြောအခြင် မရှိသလို ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း စသည့် ဝေဒနာတို့ ကို ဖော်ပြခြင်းမရှိ။ သို့ရာတွင် အစေခံတစ်ယောက် အနေဖြင့်ကား များစွာကျိုးနွံသူဖြစ်သည် ။ အနည်းငယ် ခါးကိုင်းနေသဖြင့် သူ့အမူအရာသည် အမြဲတမ်း မှန်ပုံ၊ ဘုရား လုပ်တော့မည့် ဟန်မျိုးပေါ်နေသည် ။

လောဘကြီးခြင်း၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်း စသည် တို့ သည် သူ၏ ဝံပုလွေမျက်လုံးများ ထဲတွင် အမြဲပေါ်နေသည် ။

သူသည်

ဟန်ကျပန်ကျ

ဝတ်စားထားသော်လည်း

သူ့အဝတ်အစားများမှာ သန့်ရှင်း သပ်ရပ်ခြင်းမရှိ။

ကန့်လန့်ကာ ဖွင့်သည့်အချိန်တွင် ဦးဖိုးလူသည် စားပွဲပေါ်က ငွေစီးကရက်ဘူးကို တိုက်နေသည် ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မကြာမီက သူတိုက်ထားသော ရှူးဖိနပ် အညိုတစ်ရန်ရှိ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချထားလိုက်သည် ။ မကြာခဏပင် ဦးဖိုးလူသည် နဖူးတွင် စို့နေသော ချွေးများကို ပုဆိုးခါးပုံစံဖြင့် သုတ်နေသည် ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ မိချို။

မိချိုသည် မကြားဟန်ပြုကာ ဆေးခွက်ကို ဇွန်းဖြင့် မွှေနေသည် ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ မိချို။

မိချို။ ။ မိုးကလည်း တော်၊ ရွာမှာ ဖြင့် ရွာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အိုက်စပ်စပ်နှင့်။

မိချိုသည် သူ့အဖေကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ပရုတ်ဗီရိုကြီးပေါ်မှ မြက်ယပ်တောင်ကို ကောက်၍ ယပ်ခတ်နေသည် ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဟဲ့ မိချို၊ ငါခေါ်တာ မကြားဘူးလား။

မိချို။ ။ ဘာလဲ အဖေရဲ့ ၊ တစ်ခေါ်တည်း ခေါ်နေတာပဲ၊ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ငါခေါ်တာကြားရဲ့ လားလို့ မေးနေတယ်။

မိချို။ ။ ကြားပါတယ်၊ ဘာလဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ နင်နှင့် စကားပြောရတာ သိပ်လေကုန်တာပဲ။

ဦးဖိုးလူသည် သမီးမိချိုနှင့် စကားပြောတိုင်း မိချိုက မကြားနိုးနိုး လှ

ပ်တတ်လွန်းသဖြင့် ရိုးနေဟန် တူသည် ။

မိချို။ ။ (ဦးဖိုးလူကို လှမ်းကြည့်၍ တဖျတ်ဖျတ် ယပ်ခတ်ရင်း) အဖေ
ဟာ သိပ်စကားများ တာပဲ၊ ဖူး ပူလိုက်တာ၊ ဒီလို ပူပုံ အိုက်ပုံမျိုးနှင့်တော့
မိုးသဲသဲကြီး ရွာချတော့မှာ ပဲ၊ သိပ်မကြာတော့ဘူး၊ (ရုတ်တရက် သတိရ
ဟန်ဖြင့်) ဪ အဖေ၊ တော်တော်ကြာ ဖေဖေကြီး အပြင် သွားမလို့
နော်၊ သူ့ ဖိနပ် တိုက်ပြီးပြီလား၊ (မိချို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချထားသော ဖိနပ်
ကို ကောက်ယူကြည့်ပြီး မကျေနပ်ဟန်ဖြင့်) ဒါ ဖိနပ်တိုက်ထားတာ ဟု
တ်လား၊ အဖေဟာ သိပ် ကရော်ကမည် လုပ်တာပဲ၊ တော်တော်ကြာ ဖေ
ဖေကြီးက ဆူလိမ့်ဦးမယ်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (မိချိုလက်ထဲမှ ဖိနပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်) ဒါ နင့်အလုပ်
မဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်အလုပ်နင်လုပ်ပါ၊ ဒီမှာ မိချို၊ ငါပြောတာ နားထောင်စ
မ်း၊ ဒီနေ့ နင့်အမေလာရင် နင့်အဝတ်အစားသစ်တွေ ယူပြီး နင့်အမေကို
ထုတ်ပြဖို့ မမေ့နှင့်နော်။

မိချို။ ။ (မဲ့ရွဲ့ရင်း) အမလေးတော် ထူးထူးဆန်းဆန်း။

ဦးဖိုးလူ။ ။ နင့်အမေနှင့် ငါ နင့်ကို ဘယ်သူက ကောင်းကောင်း မွန်မွန်
နီ လူနှင့်သူနှင့် တူအောင် ထားနိုင်သလဲဆိုတာ နင့်အမေသိသွားပေစေ။

မိချို။ ။ အဖေက ထားနိုင်တယ်လို့ ဆိုချင်သပေါ့လေ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လိုကောင်းကောင်း မွန်မွန်နေရ
တယ်ဆိုတာကိုလည်း နင့်အမေကို သေသေချာချာပြောပြ သိရဲ့ လား၊
ကောင်းကောင်း စားရတယ်၊ ကောင်းကောင်း နေရတယ်၊ အလုပ်သက်
သာတယ်၊ နေ့လယ်မှာ နင့်အစ်မနှင့် အစ်ကိုတွေအတွက် လက်တိုလက်
တောင်းလောက် လုပ်ပေးရတယ်။

မိချို့။ ။ဒါတွေကို အမေ့ ပြောပြဖို့ မိချို့ သင်နေစရာ မလိုပါဘူး အဖေ
ရယ်၊ အမေကိုယ်နှိုက်က မနေပါဘူး၊ မေးမှာ ပါ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံကိစ္စရော၊ နင့်မှာ ခုစုထားတာ တော်
တော်များ နေပြီ မဟုတ်လား၊ ဟဲ ဟဲ။ (ဦးဖိုးလူ မျက်နှာချို သွေး၍ ရယ်
သည်)

မိချို့။ ။ ဘယ်ကပိုက်ဆံလဲ အဖေ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ နင့်မှာ နှစ်နှစ်စာ စုထားတာရယ်၊ ဟိုက ပေး ဒီကပေးရ
တာလေးတွေရယ်၊ ပြီးတော့...။

မိချို့။ ။ (စကား ဖြတ်၍) အဖေ၊ အဖေဟာ မိချို့မှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံက
လေးတွေကိုပဲ နှိုက်ယူနေတာပဲနော်၊ တစ်ခါယူ တစ်ကျပ် နှစ်ကျပ်နှင့်
များ လှပြီ အဖေ ၊ ပြီးတော့ အဖေ့မှာ အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်နှင့် ကုန်
တာပဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ နင်ဟာ ဒီလိုချည်းပဲ မိချို့၊ နင် ဒီလိုအလုပ်လုပ်ရပြီး ပိုက်
ဆံတွေ စုထားတော့ ဘာ အလုပ်လုပ်ရကျိုးနပ်မှာ လဲ၊ ထားပါတော့လေ၊
ခု ငါက နင့်ပိုက်ဆံ လိုချင်လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ ပြောတာက
ခုနင့်ကို၊ နင့်ကို (အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့်) သူက ပိုက်ဆံ ပေးသေးသလား
လို့ မေးတာပါ။

မိချို့။ ။ (အံ့အားသင့်စွာနှင့်) သူ.. .ဘယ်သူလဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ နင့် ကိုကိုအေးလေ။

မိချို့။ ။ (ရှက်သွေးဖြာလျက်) အို ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ
အဖေ၊ ကိုကိုအေးက မိချို့ကို ပိုက်ဆံပေးတယ် ဟုတ်လား၊ အဖေ ဒီလို
တွေ့ကရာတွေ မပြောပါနှင့် အဖေရယ်၊ လူကြားမကောင်းပါဘူး။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ကဲပါဗျာ ၊ မပေးဘူးဘဲ ထားပါတော့၊ ပေးပေး မပေးပေး ဒီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ နှစ်နှစ်အတွင်း ကွယ်မနေပါနှင့် မိချိုရယ်၊ နင်ပိုက်ဆံ ငါလိုချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ငါက နင်စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံက လေးများကို နင့်အမေ ပြရင် နင့်အမေ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာလိုက်မလဲ လို့ ပြောတာပါ၊ ဒီပိုက်ဆံ မြင်တော့မှ နင့်အမေလည်း မျက်စိပွင့်လာ တော့မှာ ပဲ။

မိချို။ ။ ဟင့်အင်း ၊ အမေက အဖေလို ပိုက်ဆံမမက်ပါဘူး၊ အဖေက သာ ပိုက်ဆံမြင်ရင် ငမ်းငမ်းတက် ဖြစ်နေတာ။

မိချိုစားပွဲဆီသို့ ပြန်သွား၍ ဆေးခွက်ကို မွှေနေသည် ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး) ငမ်းငမ်းတက်တာ မ တက်တာတွေ ပြောမနေပါနှင့်လေ။ နင်ခုလို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် နေနိုင်တာ ငါ့ကြောင့်မဟုတ်လား၊ ငါသာ မရှိရင် ခုဆိုနင်ဘယ်ရောက် နေမလဲ မသိဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ဒီအိမ်ကိုလာ အလုပ်မလုပ်ဘဲ နင့်အမေ ပြောသလိုသာ လုပ်ရင် နင် ဒီအချိန် ပြာပုံဝပ်နေရပြီ၊ ခုလို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဘယ်နေရမလဲ၊ ဒီလို ပိုးအင်္ကျီမျိုးဆိုရင် အသားနှင့်တောင် ထိရမှာ မဟုတ်ဘူး ။

မိချို။ ။ ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေမှာ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ရှိတယ် အဖေ၊ အမေဟာ စာလေး ဘာလေးရေးတတ် ဖတ်တတ်တယ်။ သူ့သမီးကို ခုလိုသူများ အိမ်မှာ စေသည့်ကျွန်ထွန်သည့်နွား ဘဝရောက် နေတာကို ဘယ်ကြည့်ရက်မလဲ၊ အမေမှာ မာနရှိတယ် အဖေ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဘာမာနလဲ၊ ဒီမာနကြောင့် သူ ဒီလိုနေရတာ၊ နေပါဦး မိချို၊ နင်ကရော နင့်ကိုယ်နင် သူဌေးသမီးများ အောက်မေ့နေသလား ဟင်

၊ အစေခံ သမီးဗျ၊ အစေခံသမီး၊ သိရဲ့ လား၊ အစေခံသမီးက အစေခံ လုပ် ရမှာ ရှက်တော်မူနေရသေးတယ်၊ ထို့..။

မိချို။ ။ (စက်ဆုပ်စွာဖြင့်) ကိုယ့် မျက်နှာကိုယ် ပြန်ကြည့်ပါဦး အဖေ ၊ ဒီလို မပြောပါနှင့်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ မာနတဲ့ ရယ်ချင်သကွာ၊ ဟင်း ဟင်း ဒီလိုသာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ဘဝင်မြင့်ပြီး ဆန်မရှိဘဲ အစားကြီးနေရင် နင်လည်း နင့်အမေလို ဆင်းရဲမွဲတေနေမှာ ပဲ၊ နင့်အမေ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ လူနှင့်များ တူသေးရဲ့ လား၊ အင်း နိဗ္ဗိန္ဒ သွားပြီး ယောဂီဝတ်သတဲ့ ၊ ဒါ သူ့စိတ်ကူးပေါ့လေ၊ စာ တွေ ပေတွေကလည်း သိပ်တတ်။

မိချို။ ။ (ဒေါသကို ချုပ်တည်းလျက်) တော်ပါတော့ အဖေရယ်၊ ဒီအကြောင်း အိမ်ပြန်ရောက်မှ ပြောပါ၊ ကိုယ့်အိမ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း သတိထားပါဦး၊ တွေ့ကရာတွေ ပြောမနေပါနှင့်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ကိုယ့်သမီးနှင့်ကိုယ် နှစ်ယောက်တည်းရှိလို့ အိမ်တွင်း ရေး ကိစ္စပြောတာပေါ့ဟ၊ မပြောရတော့ဘူးလား၊ ငါ ပြောရဦးမယ်၊ နား ထောင်ဦး၊ နင့်အမေဟာလေ...။

မိချို။ ။ (ရုတ်တရက် စကားဖြတ်၍)နေဦး အဖေ၊ အဖေ့ကို အရင် မိ ချိုပြောစရာ ရှိတယ်၊ အမေဟာ တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ခေါက် ဒီလိုလာနိုင် တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လာရင်လည်း အဖေ့တွေ့ဖို့ ထက် မိချိုနှင့် အစ်ကို မြ ဒင်ကို တွေ့ဖို့ လာတာဖြစ်မှာ ပဲ၊ အဖေဒီလိုသာ အမေ့ကို အပြစ်ဆိုနေရ င် ဒီနှစ်နှစ်အတွင်း အဖေဖြစ်ပျက်နေပုံတွေကို မိချိုအစ်ကိုမြဒင်ကို ပြန်ပြောလိုက်မယ် သိလား။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဘုရားရေ ၊ ငါက ဘာတွေများ လုပ်နေလို့ လဲ၊ တစ်ခါတ

လေ အရက်သောက်တာ ကလေးရယ်၊ ဖဲအပျင်းပြေ ကစားတာကလေး ရယ်၊ ဟိုဘက်ခြံက ကောင်မလေးတွေနှင့် နောက်တာပြောင်တာ က လေးရယ်၊ ဒါပဲရှိတယ်၊ ငါလည်း အသက်ငါးဆယ်နီးနေပါပြီဟာ ၊ ဒါ တွေ သိပ်စိတ်မကူးတော့ပါဘူး။

ဦးဖိုးလူသည် အဖေတစ်ယောက်အနေဖြင့် အရိုအသေ တန်တော့မည်ကိုမူ စိုးရိမ်ဟန်တူသည် ။

မိချို။ ။ အို မိချိုက ဒါတွေပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆန်စက်မှာ လုပ်ရင်း အစ်ကို မြဒင်ဟာ အမေ့အတွက် ဆိုပြီး ပို့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ အဖေဘာလုပ်ပစ်သလဲ၊ အမေ့ဖို့ ပို့သမျှ ပိုက်ဆံတွေဟာ အဖေ သောက်စားဖဲကစားပစ်တာနှင့်ကုန်တာ မဟုတ်လား။ အစ်ကိုမြဒင်များ သိရင်...။

ဦးဖိုးလူ။ ။ အံ့မယ် သိတော့ကော ဘာဖြစ်မှာ လဲ (အော်၍) ဟေ့၊ သူ့အမေကို ငါယူထားတာဟာ သိရဲ့ လား၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါဟာ သူ့အမေရဲ့ ယောက်ျား၊ ငါဟာ သူ့ရဲ့ အဖေ။

မိချို။ ။ အား သိပ်မအော်ပါနှင့် အဖေရယ်။ တိုးတိုးပြောပါ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ အင်း သိတော့ကော အရေးလုပ်လို့ ၊ နေဦး နင့်ကို ငါပြောရဦးမယ် နားထောင်ဦး၊ ငါဟာ နင့်အမေ ယူမိတာလောကမှာ ငါ့လောက် မယားကံဆိုးတဲ့ လူ ရှိမယ် မထင်ဘူး၊ တစ်ခါတလေများ နင့်အမေလို မိန်းမကိုမှ ယူမိလေခြင်းလို့ နောင်တရမိတယ်။ ငါ့လိုလူဟာ နင့်အမေနှင့် ရတာ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျတာပဲ။ ငါကသာ နင့်တို့ ကို လူလားမြောက်အောင် လူရာဝင်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တာချည်း မဟုတ်ဘူး လား၊ ငါဒီအိမ်ရောက်လို့ နှစ်လလောက်ကြာတော့ နင့်ကိုပါ ဒီအိမ်မှာ အလုပ်ရအောင် သွင်းပေးတယ်၊ နင့်တင်မကဘူး နင့်အစ်ကို မြဒင်ကိုလည်း အလုပ်ရ

အောင် ငါပဲ ပြောပေးခဲ့တယ်။ ငါသာ ပြောမပေးရင် နင့်အစ်ကို မြဒင် ဟာ သူဌေးရဲ့ ဆန်စက်မှာ အလုပ်ရဖို့ ဝေးလို့ အနားတောင် သိရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ နင့်အမေဟာ နင်တို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်အတွက် ဘာများ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် လုပ်ပေးခဲ့ဖူးသလဲ၊ ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ ၊ ခုတော့ ကျေးဇူးမတင်တဲ့ အပြင် သားနှင့်အမေ နှစ်ယောက်စလုံး ဒီကကောင်ကို အကောင်းတစ်စက်မှ မပြောဘူး၊ ဒီတစ်ခေါက်လာလို့ ငါ့အပေါ်မှာ တင်တင်စီးစီး လုပ်ရင် ဒီတစ်ခါတော့ မခံတော့ဘူး၊ တစ်ခါတည်း ကွာပစ်လိုက်မယ်၊ မြဒင်မကလို့ ဘယ်သူပဲရှိရှိ ဂရုမစိုက်ဘူး ၊ အင်း ဒီအထဲမှာ အဖေခေါ်စရာ မရှိတဲ့ အကောင်ကလည်း ကန့်လန့် ကန့်လန့်နှင့် ပါလိုက်သေးတယ်။

မိချို။ ။အဖေရယ် တော်ပါတော့။

ဦးဖိုးလူ။ ။ အဖေ ခေါ်စရာမရှိတဲ့ ကောင်ကများ ငါ့ကို ဟင်း။

မိချို။ ။ အဖေ၊ အစ်ကို မြဒင်ကို ဒီလိုမပြောပါနှင့် အဖေ၊ အဖေ့ကို သူဘာလုပ်လို့ လဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါ့ကို မခန့်လေးစား ၊ မခေါ်ချင်သလို မပြောချင်သလို တော်တော်ကြာ စစ်ထဲဝင်မလိုလို၊ ခုပဲ ဆိုက်ကား နင်းတော့မလိုလို၊ ခုပဲ မက္ကင်းနစ် လုပ်မလိုလို တွေ့ကရာတွေပြောပြီး ဘယ်အလုပ်ကိုမှ လည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မလုပ်ဘူး၊ ငါကသနားလို့ ဆန်စက်ထဲ အလုပ်ရအောင် ပြောပေးတော့လည်း စက်ထဲရောက်ပြီး မကြာခင် သူက ခေါင်းဆောင်ပြီး သပိတ်မှောက်သတဲ့ ။ ပြီးတော့ ဖိုမင်နှင့် ရန်ဖြစ်ပြီး ဖိုမင်ကို ဝိုင်းရိုက်သတဲ့ ၊ ဘာအသုံးကျသလဲ။

မိချို။ ။ (တွေ၍) မိချိုကြားတာကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး အဖေရယ်။ ဖေဖေကြီးက ပုလိပ်ကိုခေါ်လို့ ပုလိပ်က သပိတ်မှောက်မယ့် လူတွေ

ကို သေနတ်နှင့်ပစ်လို့ ရုန်းရင်ဆန်ခတ် ဖြစ်တာလို့ ပြောပါတယ်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဘာလိုကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်ဟာ နည်းနည်းမှ သောက်သုံးမကျဘူး။ သူ့ပိုက်ဆံ ယူပြီး သူ့ခိုင်းတာကို လုပ်ရမယ်ဆိုတာလောက်တော့ သိဖို့ ကောင်းတယ်။ ခုတော့ မဟုတ်ပေါင်၊ သူလုပ်ချင်ရာ လုပ်ပြီး မဟန်တော့ ဆရာကြီးဆီတောင်းပန်ဖို့ ငါ့ကို သက်သက် ဒုက္ခပေးတယ်။

မိခင်။ ။ အဖေ့ကို တောင်းပန်ခိုင်းမလို့ မဟုတ်ပါဘူး အဖေ၊ မိချိုကြားတာတော့ ဖေဖေကြီးကို သူ့ကိုယ်တိုင် လာတွေ့မယ်လို့ ကြားတာပဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (ကြားဝါဟန်ဖြင့်) ဟ သူ့ကိုယ်တိုင် တွေ့မယ်ဆိုပေမဲ့ ငါက သူ့အဖေဟာ၊ သူတစ်ယောက်တည်း လွှတ်လို့ ဖြစ်မလား၊ ငါပါလိုက်ပြောရမှာ ပေါ့၊ ငါကတော့ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလို့ ကောင်းမှာ တဲ့ လား။

မိချို။ ။ (သူ့အဖေကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်သည်) ကဲနောက်မှ ပြောကြစို့ အဖေ၊ မိချို မမရီကို ဆေးသွားတိုက်စရာ ရှိသေးတယ်။

မိချို ဆေးပန်းကန်ကိုယူ၍ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားသည် ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ မိချို ခဏနေဦး၊ ငါပြောစရာ ရှိသေးတယ်။

မိချို။ ။ (စကားဖြတ်လိုဟန်ဖြင့်) နေဦး အဖေရဲ့ ၊ တော်တော်ကြာ ထမင်းပွဲပြင်တော့မယ်၊ ဖေဖေကြီးဖို့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တည်ပြီးပြီလား။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဒါ ငါ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး ။ မီးဖိုခန်းထဲက ကောင်မလေး
တွေ လုပ်လိမ့်မယ်။

မိချို။ ။ ဒါဖြင့် ပြီးရော ၊ မိချို မမရီကို ဆေးသွားတိုက်ချည်ဦးမယ်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (မိချို ရှေ့မှ ထရပ်၍ တားထားလိုက်ရင်း) နေစမ်းပါဦး၊
ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် လောနေရတာလဲ၊ မိချို၊ နင့်ကိုငါ
စကားတစ်ခွန်းပြောစရာ ရှိသေးတယ်။

မိချို။ ။ ဘာပြောမှာ လဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ မနေ့က ကိုကိုအေး မွေးနေ့မဟုတ်လား၊ ကိုကိုအေးက မ
နေ့က ငါ့ကို ငွေငါးကျပ်ပေးတယ်။

မိချို။ ။ အဖေ ပွတာပေါ့၊ မိချိုသာ ကိုကိုအေးဆိုရင် အဖေ့ကို
တစ်ပြားမှ မပေးဘူး။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (အရှက်မရှိ ရယ်လျက်) နင်ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ဒီ
ငွေ ငါးကျပ်နှင့် ငါဘာသွားလုပ်မလဲ၊ ကြွေးဆပ်လိုက်ရလို့
မနေ့ကတည်းက ကုန်ပြီ၊ ခု ငါ့မှာ တစ်ပြားမှ မရှိတော့ဘူး။

မိချို။ ။ (ခပ်တည်တည်ဖြင့်) ဒါဖြင့် အစ်ကိုမြဒင် လာရင် အစ်ကိုမြဒ
င်ဆီက တောင်းပေါ့။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဒီလိုမလုပ်ပါနှင့် သမီးရယ်၊ အဖေ ချေးရင် ဘယ်တုန်းက
ပြန်မပေးဘဲ ထားဖူးလို့ လဲ၊ သမီးမှာ ပိုက်ဆံ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အဖေ
ကို တစ်ဆယ်လောက် ချေးစမ်းပါနော် သမီး။

မိချို။ ။ မိချိုမှာ တစ်ပြားမှ မရှိဘူး၊ (ခေတ္တ စဉ်းစားပြီးမှ) မနေ့က ရ
တဲ့ ငါးကျပ်ကို တကယ် အကြွေးဆပ်လိုက်ပြီလား။

ဦးဖိုးလူ။ ။ တကယ်ပါ သမီးရဲ့ ၊ ကိုယ့်သမီးကိုယ် ညာပြောနေပါမလား သမီးရယ်၊ (သနားစဖွယ် လေပျော့ကလေးဖြင့် ပြောသည် ။) အဖေ အကြွေးတင်တာလည်း အဖေ ဒီလောက် ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း သုံးလို့ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ မနေ့က ကိုကိုအေးက ပေးတဲ့ ငွေလေး ငါးကျပ်က အကြွေးမဆပ်လောက်ဘူး မဟုတ်လား သမီးရဲ့ ။ ဒီတော့ အဖေလည်း အကြွေးဆပ်လောက်အောင် ဆိုပြီး သွားကစားလိုက်မိတာပေါ့၊ ရှုံးမှန်းသိရင် တော့လည်း ဘယ်ကစားမလဲ၊ အကြွေးက ဆပ်ချင်လွန်းလို့ နိုင်လို နိုင်ငြားဆိုပြီး ကစားလိုက်တာပဲ၊ (မိချို့ သူ့အဖေကို တင်းမာစွာ ကြည့်နေသည် ။) တကယ်ပါ သမီးရယ်၊ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့ ။

မိချို့။ ။ မိချို့လည်း တကယ်ပြောတာပါ အဖေ၊ မိချို့ လက်ထဲမှာ တစ်ပြားမှ မရှိဘူး။

ဆေးပန်းကန်ကို ကိုင်၍ ထွက်သွားမည်ပြုသည် ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (အထိတ်အလန့်ဖြင့်) ဒီလို မလုပ်ပါနှင့် သမီးရယ်၊ သမီးဟာ အဖေ့သမီးအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးပါ။

မိချို့။ ။ အဖေ့သမီးတော့အဖေ့သမီးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဖေ့ရဲ့ ဖဲကြွေးအတွက်ကို အမြဲလိုက်ဆပ်နေရင် မခက်ဘူးလား၊ မလွန်လွန်းဘူးလား။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (သနားစဖွယ် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်) သမီးလေးရယ် အဖေ့အပေါ်မှာ ဒီလောက် မစိမ်းကားပါနှင့်၊ သမီးအမေက သမီးကို ချစ်တာက ပါးစပ်ကတင် ချစ်တာပါ၊ တကယ်ကျတော့ အဖေကသာ သမီးလေးကို အစစအရာရာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ၊ သမီးအတွက် အစစအရာရာ ပူပင်သောကရောက်ခဲ့ရတာပါ။

မိချို့။ ။ (ဦးဖိုးလူ၏ အနှောင့်အသွား မလွတ်သော စကားကိုရိပ်စား

မိကာ) မိချိုအတွက် အဖေမှာ ဘယ်လိုများ ပူပင်သောက ရောက်စရာရှိလို့လဲ အဖေ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး မိချိုအနားသို့ကပ်လာကာ) ဒီမှာ သမီး၊ ကိုကိုအေးက သမီးအကြောင်း အဖေ့ကို ခဏခဏ ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ သူက..။

မိချို။ ။ (ဣန္ဒြေပျက်လျက်) အဖေဟာ တစ်ခါလာ ကိုကိုအေး တစ်ခါလာ ကိုကိုအေးနှင့် ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ရှုပ်တယ် အဖေရယ်၊ မိချိုသွားမယ်၊ တော်တော်ကြာ မမရီ ခေါ်နေလိမ့်မယ်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ နေပါဦး ခဏပါ၊ ဖေဖေ တစ်ခုတည်း မေးမယ်၊ တစ်နေ့က ကိုကိုအေး အဝတ်အစားအသစ်တွေ ဝယ်လာတယ် မဟုတ်လား။

မိချို။ ။ (မျက်နှာပျက်လျက်) အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (မိချိုကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးကြည့်၍) ပြီးတော့ (ဦးဖိုးလူ မိချို လက်ကို လှမ်းကြည့်သည် ။) ဒီလက်စွပ် (အရှက်မရှိရယ်လျက်) အဲဒီ လက်စွပ်ကလေးကရော ကိုကိုအေး ဝယ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး လား။

မိချို။ ။ (စက်ဆုပ်စွာဖြင့်) အဖေ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ အဖေ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ငါ့ကို ဒီလို ညာလို့ မရဘူး မိချို ၊ နင်ငါ့ကို ဖုံးမယ် မကြံနဲ့၊ နင့်ကို ငါက မွေးထုတ်တဲ့ ငါ့သမီးပါ မိချိုရ၊ (ရှုတ်တရက် မျက်နှာချိုသွေးကာ ရယ်လျက်) ကဲပါ၊ ဘာ ဖုံးနေစရာ ရှိသလဲ၊ ပေးတဲ့ လူက ပေးလို့ ငါ့သမီး ယူတာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ အဖေ နားလည်တယ်

။

မိချို။ ။ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ အဖေ၊ အဖေ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် လို

ချင်သလဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ မများ ပါဘူး၊ သုံးဆယ်လောက်ပါ။

မိချို။ ။ ဒါဖြင့် အဖေ့ ကိုကိုအေးဆီသွားတောင်းပေါ့။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (စိတ်ဆိုးလျက်) ခွေးကောင်မလေး၊ နင် ခွေးပါးဝ စကား သိပ်မပြောနှင့်၊ နင့်နှင့် ကိုကိုအေး ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို မသိဘူးများ အောက်မေ့နေသလားဟင် ငါ့ကို နလပိန်းတုံးကြီးများ အောက်မေ့နေသလား။

မိချို။ ။ (စိတ်ကိုချုပ်တည်းလျက်) ဒါ အဖေက ပြောရမယ့် စကား လားဟင်၊ ဒါနှင့်များ အဖေ့ကိုယ်အဖေ အဖေလို့ ပြောချင်သေးသလား ဟင်၊ အဖေက သမီးကို ပြောရမယ့် စကားလား အဖေ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ပြောရမယ်၊ ငါက အဖေ၊ အဖေတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့် သမီး ကိုယ်ထိန်းသိမ်းရမယ့် ဝတ္တရားရှိတယ်၊ ကဲ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ တစ်မြန်နေ့ညက။

မိချို။ ။ တစ်မြန်နေ့ညက။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဟုတ်တယ်၊ ငါ မရှိတဲ့ ညက နင်သန်းခေါင်းကျော်မှ အိမ်ပြန်လာတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်နေသလဲ ပြောစမ်း။

မိချို။ ။ (လိမ်လည်၍) မမရီ ခိုင်းတာ လုပ်ပေးနေတာ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ခိုင်း ခိုင်းပါဦးတော့။ ဘာကိစ္စ ဒီလောက်နောက်ကျရတာ တုံး။

မိချို။ ။ (စက်ဆုပ်စွာဖြင့်) အဖေလို လူကများ မေးရတယ် ရှိသေးတယ်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဪ ငါက မမေးရတော့ဘူးလား၊ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး ၊ နင် ဘယ်သွားနေသလဲဆိုတာကို မပြောနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။

မိချို။ ။ ဘာလို့ မပြောနိုင်ရမှာ လဲ အဖေ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဒါဖြင့် ပြောစမ်း နင် တစ်မြန်နေ့ ညက သန်းခေါင်ကျော် အထိ ဘယ်သွားနေသလဲ။

မ^၀ခ ပျို။ ။ အဲဒီ ညက ဖေဖေကြီးအပြင်သွားစရာရှိတယ်၊ ဖေဖေကြီးသွားဖို့ အဝတ်အစားတွေ ပြင်ဆင်ပေးဖို့ မမရီက ပြောလို့ စောင့်နေရတယ်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဪ ဒီလိုလား၊ (ခြောက်လှန့်သော လေသံဖြင့်) ဒါဖြင့် နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီ ညက နင့်ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် မော်တော်ကားနှင့် လိုက်ပို့တာကရော ဘယ်သူလဲ၊ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့တောင် မော်တော် ကားပေါ်က မဆင်းသေးဘဲ စကားပြောနေကြသေးတယ်လေ၊ (ဦးဖိုးလူ အောင်မြင်သော အပြုံးကို ပြုံးလိုက်သည်)။

မိချို။ ။ အို ဒါကတော့။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (တဟား ဟားရယ်မောရင်း) ငါသိပါတယ် မိချိုရယ်၊ နင့် လိုက်ပို့တာက ငါ့သမက်လောင်း သူဌေးကလေးတစ်ယောက်ယောက် နေမှာ ပဲ မဟုတ်ဘူး လား၊ နင့်လို အစေခံသမီးကို သူဌေးကလေးကိုယ် တိုင် မော်တော်ကားကြီးနှင့် တဲစုတ်အထိ အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့တယ်ဆိုတော့ ဂုဏ်ယူစရာကြီးပေါ့ဟာ ဟဲ ဟဲ၊ (ချက်ချင်း မျက်နှာတည်သွားပြီး) ကဲ နင့် လိုက်ပို့တာ ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း။

မိချိုသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ငိုငိုနေသည် ။

ဤအတွင်း မြဒင်ဝင်လာသည် ။ မြဒင်မှာ မိချို၏ အမေစုံ အဖေကွဲအ

စံကို ဖြစ်၍ ဦးဖိုးလူ၏ မယားပါသာဖြစ်သည် ။ မြဒင်မှာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကာယဗလကောင်းကောင်း ဖြစ်သည် ။ မျက်ခုံးထူထူ ဖြစ်၍ ပါးများမှာ အနည်းငယ်ချောင်ကျနေသည် ။ လေးထောင့်သဏ္ဌာန်ပေါ်နေသော မေးရိုးကြီးများ နှင့် တောက်ပသော မျက်လုံးများက မြဒင်သည် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည် ။ မြဒင်၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ ပါးပါးလျားလျားရှိသည် ။ စကားပြောလျှင် အနည်းငယ် ထစ်သလို ရှိသော်လည်း စိတ်အားထက်သန်လာသောအခါတွင် အထစ်အငေါ့ မရှိ မြင်းကောင်းစိုင်းသလို ပြောနိုင်သူဖြစ်သည် ။

ယခု ဤအိမ်ကြီးသို့ရောက်လာခြင်းမှာ လက်ပံတန်းရှိ ဦးထွန်းမင်း၏ ဘောဂရတနာဆန်စက်တွင် သပိတ်တိုက်ပွဲတစ်ခုကို ခေါင်းဆောင်စည်းရုံးဝင်ခဲ့ပြီး ဦးထွန်းမင်းနှင့် ဆွေးနွေးရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည် ။ မြဒင်မှာ သပိတ်တိုက်ပွဲအတွက် လုံးပန်းနေသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ အိုမင်းဟန်ပေါက်နေသည် ။ ဦးဖိုးလူနှင့် ညီအစ်ကိုဟု ပြောလျှင်ပင် ရနိုင်လောက်အောင် အိုစာနေသည် ။

သူ့မျက်လုံးများ တောက်ပပုံနှင့် သူ့အသံကသာလျှင် မြဒင်မှာ အသက်မကြီးသေးဘဲ ငယ်ရွယ်နုပျိုသေးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာစေသည် ။ သူ့ညီမ မိချိုလို ငယ်ရွယ်သူတို့ ၏ မဟုတ်မခံချင်စိတ်၊ မတရားမှုကို ရွံမုန်းစိတ်တို့ သည် မီးတောင် အောက်က ချော်ရည်များ လို မြဒင်စိတ်ထဲတွင် ငုပ်လျှိုးနေသည် ဟု ထင်ရသည် ။

မြဒင်သည် စစ်အင်္ကျီလက်ရှည် အစိမ်းခပ်နွမ်းနွမ်း တစ်ထည်နှင့် အဝတ်ဦးထုပ်စိမ်းကို ဆောင်းထားသည် ။ သူ့ခြေထောက်၌ ဂျပန်ဖိနပ်ဟောင်းတစ်ရန်ကို စီးထားသည် ။ မြဒင်သည် စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောလေ့ရှိသည် ။

မြဒင်။ ။ မိချို။

မိချို။ ။ အစ်ကိုမြဒင်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (မိချိုဘက်သို့ လှည့်၍) ကဲ ပြောလေ၊ ခုမှ ဘာအူကြောင်ကြောင် လုပ်နေတာလဲ။

မိချို။ ။ (မြဒင် ဘက်သို့ တောင်းပန်တိုးလှိုးသော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်၍) အစ်ကိုမြဒင်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ နင့်အစ်ကိုရောက်လာပေမဲ့ မေးရမှာ ပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကဲ ပြောလေ။

မြဒင်။ ။ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ မင်းနှင့် မဆိုင်ပါဘူးကွာ။ တခြားပါ။

မိချို။ ။ အလကားပါ အစ်ကိုမြဒင်ရယ်၊ (ဦးဖိုးလူဘက်သို့ လှည့်၍) ကဲပါ အဖေ၊ နောက်မှ ပြောပါ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ နောက်မှ ပြောရမယ်လား၊ (မိချိုကို သိသိသာသာ ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်သည် ။) ကောင်းပြီ ဒီလိုဆိုရင် နောက်ကို ပြောရလိမ့်မယ်၊ (မြဒင်ဘက်သို့ လှည့်၍) နေစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းကရော ဘာကိစ္စ ဒီအထဲ ရောက်အောင်ဝင်လာရတာလဲ၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ယဉ်ကျေးမှု ရှိဦးမှ ပေါ့ကွ။

မြဒင်။ ။ (ရိုးသားစွာဖြင့်) ဟာဗျာ၊ တစ်မနက်လုံး ဂိတ်ဝက ထိုင်စောင့်နေရတာ ကြာတော့ ပျင်း လာပြီ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ မင်းတော်တော်ခက်တယ် မြဒင်၊ ခုထက်ထိ အပိုးမသေသေးဘူး၊ ဆန်စက်မှာ လုပ်တဲ့ အလုပ်သမား မြဒင်ဟာ သူဌေးရဲ့ အိမ်မှ

ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ ဘာမှ မသိဘူး။

မိချို။ ။ ဒီမှာ အဖေ၊ အစ်ကို မြဒင်ဟာ ဒီအိမ်မှာ အစေခံ မဟုတ်ဘူး
အဖေ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ အစေခံ မဟုတ်ပေမဲ့ မြဒင်ရနေတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ ဆရာကြီး
အိတ်ထဲက ပေးနေတဲ့ ပိုက်ဆံမိချို။

မြဒင်။ ။(အေးစက်စက်ဖြင့်) ခု သူဘယ်မှာ လဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (မသိဟန်ပြု၍)ဘယ်က ဘယ်သူလဲ၊ သူ ဆိုတာ ဘယ်သူ
ကို ပြောတာလဲ။

မြဒင်။ ။ဆန်စက်သူဌေးပေါ့။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဆရာကြီးကို ဆရာကြီးလို့ ပဲ ပြောပါကွ၊ ဆန်စက်ထဲမှာ
ဘာဖြစ်နေနေ အိမ်ထဲမှာ မင်း ရောက်နေသမျှ ကာလပတ်လုံးတော့ သူ
ဟာ အရှင်သခင်ပဲ ၊ဆရာကြီးပဲ။

မြဒင်။ ။ဆန်စက်အလုပ်သမားတွေရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် ရောက်နေတ
ယ်လို့ သူ့ကိုသွားပြောဗျာ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ မြဒင်၊ မင်း အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားစောင့်နေရ
င် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ (ဂုဏ်ယူကြွားဝါသော ဟန်ဖြင့်) အလုပ်ပြုတ်
မှာ ကို သိပ်စိုးရိမ်မနေပါနှင့်ကွာ၊ ဒီ ကိစ္စကို အဆင်ပြေအောင် ငါကြည့်စီ
စဉ်ပျဲမယ်၊အိမ်မှာ နေပြီး မင်းအမေနှင့်ရော မင်းနှမနှင့်ပါ အေးအေး
ဆေးဆေးသာနေပါ။ မင်းလက်ပံတန်း ပြန်ရောက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက်
တစ်ခါတည်းအလုပ် တန်းဝင်ရအောင် ငါလုပ်ပေးပါ့မယ်။

မြဒင်။ ။ကျုပ်လာတဲ့ ကိစ္စ ခင်ဗျား နားမလည်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာ

သာ အေးဆေးပဲ နေပါ။

မိချို။ ။ (သူ့အဖေနှင့် မြဒင် စကားပြတ်သွားစေလိုသဖြင့်) အဖေ၊ ဖေ
ဖေကြီးလာတွေ့တဲ့ ဧည့်သည် တွေပြန်သွားပြီလား၊ သွားကြည့်လိုက်ပါ
ဦးလား၊ ဧည့်သည် တွေပြန်ရင် အစ်ကိုမြဒင်ကို ဖေဖေကြီးနှင့် တွေ့ပေး
နိုင်တာပေါ့။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (ခေါင်းယမ်း၍) ငါတော့ အတွေ့ခံမယ် မထင်ဘူး။

မြဒင်။ ။(သူတို့ တိုက်ပွဲမှာ တရားသော တိုက်ပွဲဖြစ်ကြောင်း ယုံကြ
ည်စိတ်ချစွာဖြင့်) ဘောဂရတနာ ဆန်စက် သပိတ်မှောက် အလုပ်သမား
တွေရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် မြဒင်က တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောဗျာ၊ တစ်နေ့က
လက်ပံတန်းလာတုန်းက တွေ့ပြီးပြီ၊ ဆွေးနွေးပွဲ မပြီးသေးလို့ ခု သူက
လာပါဆိုလို့ လာတာ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (ဝတ်ကျောတန်းကျေဖြင့်) ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဆရာကြီးက
တွေ့ခွင့်ပေးမလားဆိုတာ ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ။

မိချို။ ။ ကဲပါ အဖေရယ်၊ လူရှင်းပြီလား သွားကြည့်ချည်ပါ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (စာကြည့်ခန်း တံခါးဝအရောက်တွင် ပြန်လှည့်၍)တက
ယ်လို့ ဆရာကြီးက တွေ့ခွင့်ပေးရင်တော့ စကားကို ကြည့်ပြောနော်။

ဦးဖိုးလူ စာကြည့်ခန်းထဲ အရည်ဝပြီးသော ကျွန်ကြီးတစ်ယောက်ဟ
န်ဖြင့်ဝင်သွားသည် ။

မြဒင်။ ။(ဦးဖိုးလူ လျှောက်ထွက်သွားသည် ကို လှမ်းကြည့်ရင်း
ခေါင်းယမ်းလိုက်သည် ။) အင်း သူဟာ လူတစ်ယောက်ဆိုတာကိုတောင်
သူ့ဘာသာသူ သတိမရတော့ဘူး ထင်တယ်။

မိချို။ ။ အစ်ကိုမြဒင် (မရဲတရဲဖြင့်) တိုးတိုးပြောပါလား အစ်ကိုမြဒင် ရယ်၊ တော်တော်ကြာ ဖေဖေကြီး ကြားသွားပါ့မယ်။

မြဒင်။ ။(မိချိုကို ကြည့်၍) အေးပါဟာ ၊ ဒါထက် အမေလည်း ရောက်လာတော့မယ် ၊ နင်လည်း ဒီအလုပ်က ထွက်ပြီး အမေနှင့်တော့ပြန် လိုက်သွားတာ ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

မိချို ။။ (အံ့အားသင့်၍) ဘာဖြစ်လို့ လဲ။

မြဒင်။ ။ဒီနေရာဟာ နင် နေအပ်တဲ့ နေရာ မဟုတ်ဘူး မိချို။

မိချို။ ။ ဘာဖြစ်လို့ မနေအပ်တာလဲ အစ်ကိုမြဒင်။

မြဒင်။ ။(နာကြည်းစွာဖြင့်) သူဌေး ဦးထွန်းမင်း တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုး လုံးဟာ သုံးစားမရအောင် ပျက်စီးနေပြီ၊ ငါနှစ်နှစ်လုံးလုံး ဆန်စက်မှာ လုပ်တုန်း သူတို့ ကောက်ကျစ် ယုတ်မာပုံဟာ မမြင်ချင်အဆုံးပဲ၊ ငါတော့ သူတို့ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးကို မုန်းတယ်၊ ရွံတယ် ၊ စက်ဆုပ်တယ်။

မိချို။ ။ ဘာတွေများ မြင်ခဲ့ရလို့ လဲ အစ်ကိုမြဒင်ရယ်။

မြဒင်။ ။ဒီအိမ်ကြီးကိုပဲ ကြည့်ပါ။ အပြင်ပန်းကနေကြည့်တော့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီး ဘယ်လောက် ကျက်သရေမင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံသလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ကြီးဟာ လယ်သမားတွေရဲ့ သွေးတွေနှင့်ဆောက်ခဲ့တာ၊ ဆန်စက်ထဲမှာ လက်ပြတ် ခြေပြတ်ဖြစ်ရတဲ့ အလုပ်သမားတွေရဲ့ သွေးတွေနှင့် ဆောက်ခဲ့တာ။ လူတွေ အသေခံ အစတေးခံပြီး ဆောက်ခဲ့တာ ထို့။

မိချို ။။ ဘာတွေများ မြင်ခဲ့ရလို့ လဲ အစ်ကို မြဒင်ရယ်။

မြဒင်။ ။ဒီအိမ်ကြီးကိုပဲ ကြည့်ပါ။ အပြင်ပန်းကနေ ကြည့်တော့ ကြီးကျယ် ခမ်းနားပြီး ဘယ်လောက် ကျက်သရေ မင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံသလဲ၊

ဒါပေမဲ့ ဒီ အိမ်ကြီးဟာ လယ်သမားတွေရဲ့ သွေး တွေနှင့် ဆောက်ခဲ့တာ၊
ဆန်စက်ထဲမှာ လက်ပြတ် ခြေပြတ် ဖြစ်ရတဲ့ အလုပ်သမားတွေရဲ့ သွေး
တွေနှင့် ဆောက်ခဲ့တာ၊ လူ တွေ အသေခံ အစတေး ခံပြီး ဆောက်ခဲ့တာ၊
ထို့။

မိချို။ ။ ဒါတွေ မပြောပါနှင့် အစ်ကို မြဒင်ရယ်၊ နဂိုကမှ ဒီ အိမ်ကြီး
က တစ္ဆေ ခြောက်တယ် ဆိုလို့ မိချို လိပ်ပြာ မသန့်ရတဲ့ အထဲ။

မြဒင်။ ။(လှောင်ပြီး ပြုံးလျက်) ခု ငါ ဒီ အိမ်ဝင်းကြီးထဲ ဝင်လာတုန်း
ကလည်း ခြံထဲမှာ လူခပ်ငယ်ငယ် တစ်ယောက် တွေ့ခဲ့တယ်၊ ပက်လက်
ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပက်လက် လှန်ပြီး ဇိမ်နှင့် မှိုန်းလို့ ၊ ဒါပေမဲ့ ဇိမ်သာ
ယူတယ်၊ လူကတော့ လူရုပ် မပေါ် တော့ဘူး၊ မျက်နှာကလည်း
ဖြူဖပ်ဖြူရော်၊ လူသေ မျက်နှာ ကျနေတာပဲ၊ ဒီ မျက်နှာ ကြည့်ပြီး ဒီလူ
တော့ မကြာခင် မြေ ကြီးထဲ ရောက်တော့မှာ ပဲလို့ တောင် အောက်မေ့ခဲ့
မိသေးတယ်၊ အဲဒီ လူက သူဌေးရဲ့ သား အကြီးဆုံးလို့ ပြောတာပဲ၊ လူ
တွေ ကို ဒီလောက် ခေါင်းပုံ ဖြတ်ပြီး ဒီလောက် သွေးစုပ်နေတဲ့ လူ ဘယ်
သက်ဆိုး ရှည်မလဲ၊ အသေဆိုးနှင့် သေမှာ ပဲ။

မိချို။ ။ (ခံပြင်းလျက်) အစ်ကို ဒီလို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ (စကား လွန်သွား
သဖြင့် ချုပ်တည်းကာ) စိတ် သဘောတော့ မဆိုးပါဘူး။

မြဒင်။ ။ ပိုက်ဆံ ရမယ် ဆိုရင် ဘယ်လောက်ပဲ ညစ်ပတ် စုတ်ပဲ့တဲ့
အလုပ်ကို ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ရမှာ ဝန်မလေးတဲ့ အဖေ တစ်ယောက် ရဲ့ သား
ဟာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မကောင်းနိုင်ဘူး၊ ဒီ ပုတ်ထဲက ဒီပဲပါပဲ။

မိချို။ ။ အစ်ကို မြဒင်ဟာ မိချိုနှင့် ကွဲသွားတဲ့ နှစ်နှစ် အတွင်းမှာ အ
ချိုး တစ်မျိုး ဖြစ်နေပြီ။

မြဒင်။ ။ ဒီ နှစ်နှစ် အတွင်း (မြဒင် ရှေ့သို့ တိုး လာပြီး မိချို မျက်နှာ ကို စေ့စေ့ ကြည့်ကာ) ဒီ နှစ်နှစ် အတွင်း တစ်မျိုး ဖြစ်နေတာက ငါ မဟုတ်ဘူး မိချို၊ အဲဒါ နင် . . . နင်။

ဦးဖိုးလူ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည် ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဧည့်သည် တွေ ပြန်သွားလို့ မင်း စောင့်နေတဲ့ အကြောင်း ပြော မလို့ လုပ်တုန်းမှာ ပဲ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာလို့ မပြောခဲ့ရသေးဘူး၊ (မြဒင်ဘက် လှည့်၍) အပြင်ဘက်ကနေ စောင့်ရ အောင်လေကွာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ။

မြဒင်။ ။ ဒီလိုဆိုရင်လည်း စောင့်မနေနိုင်ဘူးဗျာ၊ ဘယ်သူ ရှိရှိ ကျုပ် ဘာသာ ကျုပ် တစ်ခါတည်း ဝင်တွေ့လိုက်မယ်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (ရှေ့မှ တားရင်း) ဟေ့ မြဒင်၊ မင်း တွေ့မယ့် လူက ဘယ်သူ များ အောက်မေ့နေသလဲ။

မိချို။ ။ နေပါဦး အစ်ကို မြဒင်ရယ်၊ ခဏတစ်ဖြုတ်။

မြဒင်။ ။ ကောင်းပြီ၊ (ခေတ္တမျှ စဉ်းစား၍) ဒီ တစ်ခါ ငါ သည်းခံမယ်၊ တို့ အလုပ်သမားတွေဟာ အရိုင်းအစိုင်းတွေလို့ အထင် မခံ နိုင်လို့ ငါ စောင့်မယ်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဟေ့ကောင် သိပ် လေကျယ် မနေနှင့်ကွာ၊ အဘိုးကြီးက တွေ့ ခွင့် ပေးမယ်ဆို ပေးမှာ ပဲ၊ မပေးဘူး ဆိုရင်လည်း မပေးဘူးဘဲ၊ အိမ်နောက်ဖေး အစေခံ တန်းလျားမှာ ခဏလေးလောက်မှ မစောင့်နိုင် တော့ဘူးလား၊ လာ ငါ လိုက်ပို့မယ်၊ မင်း တစ် ယောက်တည်း သွားလို့ ရှိရင် ဒီ အိမ်ကြီးထဲမှာ ဟိုရောက် ဒီရောက် ကိုးရိုးကားရားတွေ ဖြစ်နေလိမ့်ဦးမယ်၊ (ဝရန်တာ ဘက်သို့ ထွက်သော ဗဟို တံခါးမကြီးသို့ အရောက်

တွင် မိချိုကို သမင်လည်ပြန် ကြည့်၍) မိချို နင် ဒီမှာ ခဏ နေဦး၊ ငါ ချက်ချင်း ပြန်လာမယ်။

မိချို။ ။ စောင့်မယ်၊ စောင့်မယ်၊ အဖေ သွားမှာ သာ သွား။

ဦးဖိုးလူနှင့် မြဒင် ထွက်သွားသည် ။

မိချိုသည် ဆိုဖာ တစ်ခုပေါ်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပစ်ထိုင်လိုက်သည် ။

အိမ်ပြင်ဘက် ခြံထဲမှ လူရွယ် တစ်ယောက်က မိချိုအား လှမ်း ခေါ်နေ သံကို ကြားရသည် ။ ခေါ်သံသည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာကာ ဗဟိုတံခါးမ ကြီးနားသို့ ရောက်လာသည် ။

မိချို။ ။ (အနည်းငယ် လန့်သွားကာ) ဟောတော့၊ ကိုကိုထွေး အသံပါလား။

ကိုကိုထွေး၏ အသံ။ ။ မိချို၊ မိချိုရေ။

မိချို ရုတ်တရက် ထ၍ ဆိုဖာ နောက်တွင် ပုန်းနေလိုက်သည် ။ သူဌေး ဦးထွန်းမင်း၏ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ရွယ် သားထွေး ကိုကိုထွေး အခန်းထဲသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဝင်လာသည် ။ ကိုကိုထွေးသည် စပို့ရှပ်ဖြူ၊ ဘောင်းဘီ တို အဖြူ၊ ဖိနပ်ဖြူ၊ ခြေအိတ်ဖြူတို့ ကို ဝတ်ဆင်ကာ ဝဲဘက် ချိုင်းတွင် တင်း နစ် ရိုက်တံ တစ်ချောင်း ညှပ်ထားသည် ။ မွေးပွ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အငယ်စား ကလေး တစ်ထည်ဖြင့် မျက်နှာမှ ချွေးများကို သုတ်နေသည် ။ ကိုကိုထွေးသည် အသက် ငယ်သူပီပီ စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူ ဖြစ်သည် ။ သူ့ မျက်နှာသည် သွေး ရောင် လျှမ်းကာ သူ့ မျက်လုံးများမှာ ကြည်လင် တောက်ပလျက် ရှိသည် ။

ကိုကိုထွေး။ ။ မိချိုရေ၊ မိချို၊ (အခန်း ပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်

ရင်း) ဟ ဒီမှာ လည်း မရှိပါလား၊ (ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ခြေဖျား ထောက်သွားကာ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး အသံ ခပ်တိုးတိုး ဖြင့်) မိချိုရေ၊ လာပါကွယ်၊ ကိုကိုထွေး မိချိုကို ပြောစရာ တစ်ခု ရှိတယ်၊ (နောက် စာကြည့်ခန်းဆီသို့ တိတ်တဆိတ် ဖြတ်သွားကာ အသံ တိုးတိုးဖြင့် ခေါ်သည် ။) မိချို။

ဦးထွန်းမင်း၏ အသံ။ ။ (စာကြည့်ခန်းတွင်းမှ) ကိုကိုထွေးလား ဟေ့။

ကိုကိုထွေး။ ။ (ကြောက်ကြောက်ဖြင့်) ဟုတ်တယ် ဖေဖေ။

အသံ။ ။ ဘာလဲဟေ့။

ကိုကိုထွေး။ ။ မိချိုများ ရှိသလားလို့ ပါ။

အသံ။ ။ ဟေ မရှိပါလားကွ။

ကိုကိုထွေး။ ။ (စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင် ကြုတ်၍ ဧည့်ခန်း အလယ်သို့ ပြန်လာသည် ။) ခွကျတာပဲ၊ မိချိုက ဘယ်များ သွားနေသလဲ မသိဘူး။

ကိုကိုထွေး ဧည့်ခန်း အလယ်ကို ဖြတ်လျှောက်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားသည် ။

ကိုကိုထွေး ထွက်သွားလျှင် မိချို ဆိုဖာ နောက်မှ ထွက်လာကာ သက်ပြင်းလေး တစ်ချက် ချလိုက်သည် ။

ဦးဖိုးလူ ဗဟို တံခါးမကြီးမှ ပြန်ဝင်လာသည် ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ခုနက နင့်ကို ခေါ်နေတာ ဘယ်သူလဲ မိချို။

မိချို။ ။ ကိုကိုထွေးရယ်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဘာလုပ်ဖို့ တဲ့ လဲ။

မိချို။ ။ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ မသိပါဘူး။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (အပြစ်တင်သော မျက်နှာဖြင့်) မိချို၊ နင် ကိုကိုထွေးကို ဘာ ဖြစ်လို့ ရှိရက်သားနှင့် မရှိချင်ယောင် ဆောင်နေရတာလဲ။

မိချို။ ။ နို့ အဖေကပဲ မိချို ဒီ အခန်းထဲက စောင့်နေရမယ် ဆို၊ ကဲပါ ပြောစရာ ရှိတယ် ဆိုတာ ဘာပြောမလို့ လဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဒီပြင် ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ခုနက ငါ ပြောတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ခု အောက် ဆင်းပြီး မြဒင်ကို နောက်ဖေး တန်းလျား သွားပို့ရင်းပဲ သောက် ကန်း မ ကြွေးရှင်တွေနှင့် သွား တိုးနေလို့ ၊ လုပ်ပါ မိချိုရယ်၊ ဒီနေ့ ငွေ သုံးဆယ်မှ မရရင်တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါတော့ ဒုက္ခပဲ။

မိချို။ ။ (ပိုက်ဆံ အနည်းငယ် ထုတ်ပေးရင်း) ရော့ အဲဒါ မိချို ရှိသမျှ အကုန်ပဲ၊ တစ်ပြားမှ မကျန်တော့ဘူး၊ ဒါလေးတောင် အမေ့ ကို ယောဂီ တဘက်ကလေး တစ်ထည် ဝယ်ကန်တော့ဖို့ ချန် ထားလို့ ကျန်တာ၊ အဖေ ဒုက္ခ ရောက်နေမယ် ဆိုတော့ ပေးရ တော့မှာ ပေါ့။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဒါလေးပဲ ရှိရင်လည်း နေပါတော့ဟာ၊ နင့်မှာ တစ်ပြားမှ မကျန် ဘဲ နေလိမ့်မယ်။

မိချို။ ။ တော်ပါတော့ အဖေရယ်၊ အားမနာချင်တော့လည်း အဖေပဲ၊ အားနာချင်တော့လည်း အဖေပဲ၊ ကဲပါ ယူမှာ သာ ယူပါ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (ပြုံး၍ ပိုက်ဆံကို ယူကာ ရေတွက်ရင်း) ဟ ဆယ့်နှစ်ကျပ် တည်းပဲလား။

မိချို။ ။ (သံပြတ်ဖြင့်) ဒါပဲ ရှိတာပဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (သူ့ကိုပင် ပြန်၍ သနားရဦးမည့် ဟန်မျိုးဖြင့်) ဒုက္ခပဲ၊ ဒီ
ငွေ ကလေးနှင့် ဘယ်လိုများ ဆပ်ရပါ့မလဲ မသိဘူး။

မိချို။ ။ (စိတ် ပေါက်ပေါက်ဖြင့်) ဒါပဲ ရှိတယ်၊ ယူချင် ယူကြ မယူ ချ
င်လည်း နေကြလို့ ပြောလိုက်ပေါ့၊ မကျေနပ်ရင် ညကျမှ အိမ် လာပြီး
တောင်းလှည့်လို့ ပြောလိုက်ပေါ့၊ အဖေ သုံးချင် တာ ရှိရင်လည်း သုံးပစ်
လိုက်ပေါ့။

ဦးဖိုးလူ။ ။ အဖေ သုံးဖို့ လား၊ အေး ငါ့ သမီးက ကန်တော့လည်း အ
ဖေ က လက်ခံရမှာ ပေါ့၊ သာဓုပါဗျာ သာဓုပါ၊ အင်း တကယ် ကျတော့
သမီးလည်း အဖေ့ ဒုက္ခကို မကြည့်ရက်ဘူး ဆိုတာ သိပါတယ်ကွယ်။

မိချို။ ။ (စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်) ကဲ အဖေ၊ အဖေ့ ကိစ္စ ပြီးပြီလား၊
ပြီးရင် မိချို အပေါ်ထပ် တက်မယ်။

မိချို ဆေးပန်းကန်ကို ကောက်ယူသည် ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ အေး အေး၊ ငါ့ သမီး လုပ်စရာ ရှိတာ သွားလုပ်ချည်၊ နှင့်
မမရီကိုလည်း အဖေက တဖွဖွ မေးတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ ကွယ်။

မိချို။ ။ ပြောမယ်၊ ပြောမယ်၊ စိတ်ချ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (ကျေနပ်လျက်) ဪ မိချိုရေ၊ ငါ မေ့နေလို့ ဟေ့၊ နှင့်ကို
တစ်ခု ပြောရဦးမယ်။

မိချို။ ။ အဖေဟာ နောက်မှ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလား။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (အရေးကြီး ဟန်ဖြင့်) ဒါကတော့ နှင့် ကိစ္စပဲ။ (ပေါကြော
င် ကြောင် လုပ်၍ ရယ်သည် ။)

မိချို။ ။ (မျက်မှောင် ကြုတ်လျက်) လာပြန်ပြီလား မိချို ကိစ္စ၊ ကဲ ဘာ

လဲ၊ (ဆေးပန်းကန်ကို ပြန်ချသည် ။) ပြောစရာ ရှိလည်း တစ်ခါတည်း ပြောလိုက် အဖေရယ်၊ မြဲစိ မြဲစိတော့ လုပ် မနေနှင့်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ကွယ် သမီးကလည်း စိတ်ချည်းပဲ၊ ဒီလို ပြောပုံလေးနှင့် ဆို တော့ ငါ့ သမီးက သူဌေး သမီးကလေးနှင့် တူသလိုလိုပဲဟေ့ အဟီး။

မိချို။ ။ ဒါတွေ အသာ ထားစမ်းပါ အဖေရယ်၊ ပြောမှာ သာ ပြောပါ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ သမီးကလည်း ကွယ်၊ အဖေက ချစ်လို့ ကျီစားတာပါ၊ (ခပ် တည်တည်ဖြင့်) တကယ်ပါ၊ အဖေ သမီးကို တစ်ခု သတိ ပေးချင်တယ်၊ အဲဒါကတော့ တခြား မဟုတ်ဘူး ၊ သမီး အနေ အထိုင် သတိထား နေဖို့ ပဲ။

မိချို။ ။ (ခပ်ရှောင်ရှောင်ဖြင့်) ဪ အဖေက မိချို အတွက် စိုးရိမ်တယ် ဆိုပါတော့၊ မိချိုကို ဘယ်သူကမှ လာပြီး ဓားပြ မတိုက် ပါဘူး အဖေရဲ့ ၊ မိချိုမှာ တိုက်စရာလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ရှိသမျှ အဖေကို အကုန် ပေးလိုက်ပြီ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ကောင်မလေး ပြောင်ချော်ချော် လုပ်မနေနှင့်၊ ငါ အတည် ပြော တာ၊ ခုတလော နင့် မမရီကို ကြည့်ရတာ သိပ် ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိဘူး သိရဲ့ လား။

မိချို။ ။ ဒါ မိချိုနှင့် ဘာဆိုင်သလဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ငါ့ အထင်တော့ နင့်ကို သူ သိပ် သဘောကျပုံ မရဘူး။

မိချို။ ။ ဘာဖြစ်လို့ တုံး။

ဦးဖိုးလူ။ ။ အကြောင်းရှိလို့ ပေါ့ဟ၊ နင့်ကို ငါ ခု ကတည်းက ပြောထား လိုက်မယ်၊ နောက်မှ မပြော မရှိနှင့်၊ ဆရာကြီးက အသက် ကြီးတ

ယ်၊ ခု ဆရာကြီးနှင့် မမရီတို့ လင်မယား ကြည့်ရတာ သိပ် အဆင်ပြေပုံ မရဘူး၊ ကိုကိုအေးက တကယ် ဆိုတော့ မမရီရဲ့ သားအရင်း မဟုတ်ဘူး ၊ လင်ပါ သားနှင့် မိထွေး၊ ဒီ အထဲမှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အသက်အရွယ်ချင်း ကလည်း မတိမ်းမယိမ်း။

မိချို။ ။ ဒါ မိချို အသိသားပဲ၊ ဘာဖြစ်သလဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ အေး ဘာဖြစ်သလဲ ဆိုတာ သိချင် နားထောင်၊ နေဝင်ပြီ ဆို တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒီဧည့်ခန်းထဲကို ဘယ်သူမှ မလာဝံ့ကြ ဘူး၊ ဆရာကြီးများ လက်ပံတန်း သွားရင် နေခင်းများ တောင် ဒီ ဧည့်ခန်းကို မလာရဲကြဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ သိလား။

မိချို။ ။ အို ဒါတော့ တစ္ဆေ ကြောက်လို့ နေကြမှာ ပေါ့ အဖေရယ်၊ ဒီဧည့်ခန်းထဲက တစ္ဆေ ခြောက်တယ်လို့ နောက်ဖေး တန်းလျား မှာ တော့ ပြောနေကြတာပဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ အေး ဟုတ်တယ်၊ တစ္ဆေ ခြောက်လို့ မလာရဲကြတာ၊ ငါ ကိုယ်တိုင် မျက်စိနှင့် တပ်အပ် တစ္ဆေ မြင်လိုက်ရတယ်။

မိချို။ ။ တကယ်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ အိုး တကယ်ပေါ့ဟဲ့၊ မမြင်ရဘဲနှင့် ပြောပျံ့မလား။

မိချို။ ။ ဟောတော့၊ ဘယ်လို နေသလဲ အဖေ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဒီတုန်းက ဒီ အိမ်ကို နင် မရောက်သေးဘူး၊ ဆရာကြီးက လည်း လက်ပံတန်းကို ဆန်စက် ကိစ္စနှင့် သွားနေတယ်၊ အိမ် ကြီး တစ်အိမ်လုံးမှာ မမရီရယ်၊ ကိုကိုအေးရယ်၊ ကိုကိုထွေး ရယ် သုံးယောက်ပဲ ကျန်ရစ်တယ်၊ အဲဒီတုန်း ကတည်းက ဒီ ဧည့်ခန်းက တစ္ဆေ ခြောက်တယ်လို့ နာမည် ကြီးနေပြီ၊ ကိုကို ထွေးက နည်းနည်း ငယ်တော့ ကြောက်

တတ်တာနှင့် ည ည ဆိုရင် ငါ ကိုကိုထွေး အခန်းဝမှာ စောင့် စောင့် အိပ်ရတယ်။ မှတ်မိသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဆောင်းတွင်းကြီးပေါ့။ တစ်ည သန်းခေါင်ကျော်လောက်ကျတော့ ကိုကိုထွေး ငါ့ကို လာနှိုး ပြီး ဧည့်ခန်းထဲက တစ္ဆေ ခြောက်သံ ကြားတယ် ဆိုပြီး လာ ပြောတာပဲ။ ကိုကိုထွေးက ငါ့ကို ဧည့်ခန်းထဲ သွားကြည့်ရ မယ်လို့ အတင်း ခိုင်းတယ်။ ငါလည်း ကြောက်လိုက်တာမှ ခေါင်းနားပန်းတွေ ကြီးပြီး ဇောချွေးတွေတောင် ပြန်လာတယ်။ ရောက်လည်း ရောက်ခါစ ဆိုတော့ သူတို့ ခိုင်းတာကို မလုပ်ဘဲလည်း မနေရဲဘူး။

မိချို။ ။ ဒါနှင့် အဖေ သွားကြည့်ရော ဆိုပါတော့။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဒါပေါ့။ ငါလည်း အကြောက်ပြေ ဆိုပြီး ထမင်းစားခန်းထဲက ဆရာကြီး သောက်တဲ့ အရက် တစ်ခွက်ကို မော့ပြီး သွား တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဧည့်ခန်းထဲကို တိုက်ရိုက် မသွားရဲဘူး။ တိုက်ရိုက်သာ ဝင်လိုက်လို့ ပြူးပြူး ပြဲပြဲကြီးတွေ မြင်လိုက် ရရင် ငါလည်း နဂိုက ကြောက်တတ်ပါဘိသကဲ့သို့ ဆိုတော့ တိုက်ရိုက် မသွားဘူး။ အိမ်ပြင်ဘက် ထွက်ပြီး ဧည့်ခန်းနား နှင်းဆီ ချုံကလေးဘက် ကွေ့။ အဲဒီ နှင်းဆီ ချုံကလေးနားက နေပြီး ဝရန်တာပေါ်တွယ်တက်တာပဲ။ တံခါးနားလည်း ရောက်ရော ဧည့်ခန်းထဲက တအင်းအင်းနှင့် ညည်းသံ ကြား ရတယ်။ ခဏ ကြာတော့ တအစ်အစ်နှင့် ငိုသံလိုလို ဘာလိုလို ထွက်လာတယ်။ အသံကတော့ မိန်းမသံလိုလို ဘာလိုလိုပဲ။ ငါလည်း ဒူးတွေ ဘာတွေ တုန်ပြီး ကြောက်လှပြီ။ ဒါပေမဲ့ အသံ ကြားတော့လည်း ကြည့်ချင်သေးတာကိုး။ နောက်ဆုံး ဟယ် မထူးပါဘူး ဆိုပြီး အဲဒီ ဧည့်ခန်းက မှန်ပြတင်းပေါက် က နေပြီး ချောင်းလည်း ကြည့်လိုက်ပါရော-

မိချို။ ။ (အံ့ဩ ထိတ်လန့် စိတ်ဝင်စားလျက်) ဘာ မြင်ရသလဲ၊ ဘယ်

လိုကြီးလဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ အခန်းထဲမှာ မီးလည်း မရှိဘူး မှောင်လို့ ၊ ဒါပေမဲ့ ပြတင်းပေါက်က လရောင်ကလေးက ထိုးဝင်နေတော့ ခပ်ဝါးဝါး မြင် ရတာပေါ့ ၊ ဆိုဖာပေါ်မှာ မည်းမည်းကြီး ငှက်တုတ်ကြီး ထိုင် လို့ ၊ ငါလည်း ယောင်ပြီး အော်တော့မလို့ ၊ ဒါနှင့် နည်းနည်း လှုပ်လာလို့ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ကောင် တည်း မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ တစ္ဆေမှ နှစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင်၊ ငါ့ကို ကျော ပေးပြီး ထိုင်လို့ ၊ ကြည့်ရတာကတော့ တစ္ဆေထီး နှင့် တစ္ဆေမ ပုံပဲ၊ တစ္ဆေမက တစ္ဆေထီး ရင်ခွင်ထဲ လှဲပြီး တအစ် အစ် ငိုနေတယ်၊ တစ္ဆေထီးက တစ္ဆေမကို ပွေ့ထားတယ်။

မိချို။ ။ ဒါတော့ အဖေ့ စိတ်ထဲက ထင်နေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ တစ္ဆေပဲ တစ္ဆေထီး တစ္ဆေမ ရှိသေသလား။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဟဲ့ ရှိတာပေါ့ဟဲ့၊ ဒါနှင့် ငါကလည်း အရက်ကလေး ထွေထွေနှင့် ဆိုတော့ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း နည်းနည်း ရဲ လာပြီး ပြတင်းပေါက် မှန်နား မျက်နှာ ကပ်ပြီး ချောင်း တစ်ချက် ဟန့်လိုက်တယ်၊ ချောင်းလည်း ဟန့်လိုက်ရော-

မိချို။ ။ ဟုတ် ခနဲ ပျောက်သွားရောလား။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ တစ်ခါတည်း တစ္ဆေထီးနှင့် တစ္ဆေမ လည်း ဖြုန်းဆို ထပြီး ငါ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တာပေါ့၊ အိုး အဲဒီတော့မှ မျက်နှာတွေ ဘာတွေပါ သေသေချာချာ မြင် ရတာကိုး၊ ငါလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် ကြည့်ရင်း ကြည့် ရင်း အမလေး အဲဒီတော့မှ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ တဖြန်း ဖြန်း ထ လာပြီး-

မိချို။ ။ အဖေက လန့် အော်ပြီး ပြေးရောလား။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဘယ် အော်ရဲမလဲ၊ ငါ့ တစ်ကိုယ်လုံး ကျောက်ရုပ်ကြီးလို
ဖြစ် ပြီး အော်လည်း မအော်ရဲ၊ ထွက်လည်း မပြေးနိုင်။

မိချို။ ။ ဘယ်လိုများ မြင်ရလို့ လဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဘယ်လို မြင်ရမလဲ၊ လက်စသတ်တော့ တစ္ဆေမက (ဘယ်
ညာကို လှည့်ကြည့်ပြီး အသံ တိုးတိုးကလေးဖြင့်) လက်စ သတ်တော့
တစ္ဆေမက မမရီဗျား။

မိချို။ ။ မမရီ ဟုတ်လား။

ဦးဖိုးလူ။ ။ တစ္ဆေထီးက ကိုကိုအေး ခင်ဗျ။

မိချို။ ။ မဟုတ်တာ အဖေရယ်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဪ ဟုတ်သမှ ဆယ် ဘူတာတောင် လွန်သေး၊ လက်စ
သတ်တော့ ည ည ဧည့်ခန်းထဲ လာ လာ ခြောက်နေတဲ့ တစ္ဆေက မိထွေး
နှင့် လင်ပါသား ခင်ဗျ။

မိချို။ ။ (ကြိုးစား၍ လူနွဲ့ ဆည်လျက်) မိချိုတော့ မယုံပါဘူး အဖေ
ရယ်၊ အဖေ မျက်စိ မှားလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ မျက်စိ မှားနေတာက ငါ မဟုတ်ဘူး မိချို၊ မျက်စိ မှားနေ
တာ နင်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့် ဘာသာ ကိုယ် သတိ ထားပြီး ဆင်
ဆင်ခြင်ခြင် နေဖို့ နင့်ကို ငါ ပြောနေတာ၊ ကိုယ့် ဘဝကို မမေ့ဖို့ သတိ
ပေးနေတာ။

မိချို။ ။ မိချိုတော့ အဖေ ပြောလို့ သာ ကြားရတယ်၊ မယုံချင်သေး
ဘူး။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ကိုကိုအေးနှင့် မမရီဟာ ခြောက်နှစ် ခုနှစ်နှစ်လောက်ပဲ

ကွာ တယ် ဆိုတာကို နင် မေ့နေပြီ ထင်တယ်။

မိချိုသည် မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းနေသည် ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ အေးလေ၊ ဒါကတော့ နင့် သဘောပဲ၊ ယုံချင် ယုံနိုင်တယ်၊ မယုံချင် နေနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျမှ ငါက မပြော မရှိ စေနင့်၊ ငါ့ အထင်တော့ မမရီက နင့်ကို ခပ်မှုန်မှုန် ဖြစ်နေ တာကလည်း နင်က . . နင်က . . ။

မိချို။ ။ (စကား လွဲ၍) မမရီက အဖေသာ သူတို့ ကို တကယ် မြင် သွားမှန်း သိရင် အဖေ့ကို အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်မှာ ပေါ့။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဪ ခက်ပါဘိ မိချိုရယ်၊ ငါကလည်း သူတို့ မြင်အောင် ကြာကြာ နေရဲပါတော့မလား၊ သူတို့ မှန်းလည်း သိရော ငါ လည်း တစ် ခါတည်း သုတ်ခြေတင်ပြီး ပြန်ပြေးခဲ့တာပဲ။

မိချို။ ။ အဖေ ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော အဖေ မြင်သွားမှန်း သိရင်တော့ အဖေ့ကို အလုပ် ထုတ်ပစ်မှာ ပဲ၊ ဒီ အိမ်မှာ ဘယ် ထားတော့ မလဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ငါမှန်း သိရင်တော့ ထုတ်ပစ်မှာ ပေါ့ဟ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ စိတ် ထဲ မှာ တော့ ငါပဲလို့ ထင်နေပုံရတယ်၊ တစ်ခါတလေ ငါ့ကို အစ် အောက် စမ်းကြည့်ပေမဲ့ ငါကလည်း ဘာမှ မသိသလို နှုတ် ပိတ်ပြီး နေလိုက် တာပဲ၊ ခုတော့ နှစ်နှစ်လောက် ရှိသွားပြီ မဟုတ်လား၊ သူတို့ လည်း အဲဒီ ညက ပြတင်းပေါက်နား လာ ပြီး ချောင်းဆိုးတဲ့ လူဟာ တစ္ဆေပဲ ထင်ပြီး မသိမသာ နေ လိုက်ကြဟန် တူတာပဲ။

မိချို။ ။ (တစ်ယောက်တည်း ပြောသည် ။) မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်နည်း နင့်မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ယုံလည်း မယုံဘူး။

ဦးဖိုးလူ။ ။ မယုံနိုင်ဘူး ဟုတ်လား၊ အေး နင်သာ တကယ့် အဖြစ်

တွေ ကို မယုံဘဲ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တွေ ယုံနေ၊ ကိုယ်က ဘာ လဲ၊ သူက ဘာလဲ၊ ကိုယ့် အဆင့်အတန်းက ဘယ်လောက် နိမ့်သလဲ၊ သူ့ အဆင့်အတန်းက ဘယ်လောက် မြင့်သလဲ ဆို တာကို နင် သဘော မပေါက်သေးဘူး၊ ကိုကိုအေးလို မြေပိုင် ရှင် သူဌေးသား တစ်ယောက်ဟာ နင့်လို အစေခံ မိန်းကလေး ကို အတည် ကြံတယ်များ အောက်မေ့နေသလား မိချို့၊ ငါ့လို အဖေ လက်ထဲက လွတ်ရင် ပြီးရော ဆိုပြီး နင့်ကိုယ်နင်-

မိချို့။ ။ (စကား ဖြတ်၍) တော်တော့ အဖေ၊ မပြောနှင့်တော့၊ ဒီနေ့ အိမ်ကို အမေ လာမယ် ဆိုလို့ မိချို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတာ ကို နည်းနည်းကလေး ဖြစ်ဖြစ် စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရင် ပြီးရော ဆိုပြီး မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ပြောနေတာပဲ၊ အဖေ ဟာ အမေ လာမယ့် နေ့ကျမှ အားလုံး စိတ်မကောင်းအောင် လုပ်တယ်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ မိချို့ နင်ဟာ ငါ့အပေါ်မှာ တစ်စက်ကလေးမှ အကောင်းမထင် ပါလား မိချို့၊ အေး ငါကတော့ မှန်ရာကို ပြောတာပဲ၊ မယုံ ချင်လည်း နေပေါ့၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။

မိချို့ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မှန်စားပွဲဆီသို့ သွားကာ ကျွမ်း ကျင်သော လက်များ ဖြင့် ငွေ စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်များကို သူ့ အိတ် ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည် ။

မိချို့။ ။ (ဦးဖိုးလူအား အေးစက်စွာ ကြည့်ရင်း) အဖေ ပြောစရာ ကုန်ပြီ ဆိုရင် မိချို့ သွားတော့မယ်။

မိချို့ ဆေးပန်းကန်ကို ကောက်ယူကာ ထွက်ရန် ဟန်ပြင်သည် ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ခဏ နေဦး မိချို့၊ ပြောစရာ မကုန်သေးဘူး၊ ဒီနေ့ နင့် အမေ ဒီအိမ်ကို လာမယ်နော်။

မိချို။ ။ (မျက်နှာ ပျက်လျက်) ဘာ . . ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဪ သဘောဆိပ်ကနေပြီး ဒီကို တန်းလာမှာ လို့ ပြောတာ။

မိချို။ ။ အဖေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို အလာ ခိုင်းတာလဲ အဖေရယ်၊ သိပ် ခက်တာပဲ၊ အိမ် သွားပါစေလား၊ အစ ကတည်းက မိချို သူများ အိမ်မှာ အစေခံ လုပ်တာကို အမေက သဘော မတူဘူး မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့လည်း ညနေ အိမ် ပြန်ရင် တွေ့မယ့် ကိစ္စ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို အလာ ခိုင်းရတာလဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဟ ဒါ ငါက အလာ ခိုင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နင့် မမရီ ကို ယ်တိုင်က မိချို အမေ လာရင် ဒီကို ခေါ်ခဲ့စမ်းပါ ဦးဖိုးလူ ရယ်လို့ မှာထားတာကိုး။

မိချို။ ။ မမရီက အခေါ် ခိုင်းတယ် ဟုတ်လား။

ဦးဖိုးလူ။ ။ အေး ဟုတ်တယ်၊ (ခပ်ဖုံးဖုံးဖြင့်) နည်းနည်းတော့ ဆန်းတယ် လို့ ငါလည်း အထင်သား၊ မမရီက နင့် အမေနှင့် သိလည်း မသိ၊ မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘဲနှင့် စကား ပြောစရာ ရှိလို့ ဒီကို ခေါ်လာပါလို့ ပြောတာပဲ၊ နည်းနည်းတော့ ဆန်းတယ်။

မိချို။ ။ အဖေက ပြောစရာရှိ မြဲစိ မြဲစိ မလုပ်စမ်းပါနှင့် အဖေ၊ မိချို မကြိုက်ဘူး၊ အဖေ ပြောလိုက်ရင် မရှင်း မရှင်းချည်းပဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ မမရီဟာ ဘယ်သူမှ အတွေ့ မခံဘဲ သူ့ အခန်းထဲမှာ အောင်း ပြီး နေမကောင်းချင်ယောင် ဆောင်နေတယ် ဆိုတာ နင် သတိထားမိရဲ့ လား။

မိချို။ ။ အို ဒါကတော့ အိမ်မှာ ဖေဖေကြီး ရှိရင် မမရီဟာ ဒီလို နေ

နေကျပဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဒီ တစ်ခါ နည်းနည်း ထူးခြား မနေဘူးလား။

မိချို။ ။ ဘယ်လို ထူးခြားတာလဲ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ အဲဒါတွေ ခက်တာပဲ မိချို၊ ဒီ အိမ်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာ နင် နည်းနည်းလေးမှ သတိ မထားမိဘူးလား မိချို၊ ကိုကို အေးကရော ဘာမှ မပြောပြဘူးလား။

မိချို။ ။ ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ မပြောဘူး၊ မိချို သိသလောက်တော့ ကိုကို အေးနှင့် မမရီ သိပ် စကား မပြောကြတာ ခြောက်လလောက် ရှိပြီ ထင်တယ်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ အေး အဲဒါပဲ၊ ဒီ အတွင်းမှာ မမရီကရော နင့်အပေါ်မှာ ဘယ်လို ဆက်ဆံသလဲ။

မိချို။ ။ ခုတလော အရင်ကထက်တောင် အရေး ပေးသေးတယ်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ အဲ ငါ ထင်ရင် ဘယ်တော့မှ မလွဲဘူး၊ မှတ်ထား၊ နားထောင်၊ ငါ ပြောပြမယ်၊ ငါက နင့်ကို ဒီ အိမ်မှာ အမြဲတမ်း အလုပ် လုပ်စေချင်တယ် ဆိုတာ မမရီ သိတယ်၊ နင့် အမေကတော့ အစ ကတည်းက ဒီ အလုပ်ကို သဘော မတူဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒါ နင့်ကို ဒီ အိမ်က ပြန်ခေါ်သွားအောင် နင့် အမေကို ပြောမလို့ သိရဲ့ လား။

မိချို။ ။ (အသံ တိုးတိုးဖြင့်) ဟင် မမရီက မိချိုကို ဒီ အိမ်မှာ မထား ချင်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဘာ . . ဘာဖြစ်လို့ တဲ့ လဲ အဖေ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဒါကတော့ ငါ ပြောစရာ မလိုပါဘူး မိချို၊ နင် ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။

မိချို။ ။ (ထပ်၍) မမရီက အမေ့ကို ဘာကြောင့် ဒီ ခေါ်ပြီး တွေ့ချင်တာလဲ အဖေ ဟင်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ တစ်ခုခု ပြောစရာ ရှိလို့ နေမှာ ပေါ့။

မိချို။ ။ (အကြောင်းရင်းကို သိ၍ နားလည်သွားကာ) အို ဘာကိစ္စကြောင့်ပဲ လာလာ မိချို သူများ အိမ်မှာ အစေခံ လုပ်နေတာ ကိုတော့ အမေ မြင်မသွားစေချင်ဘူး အဖေ၊ အမေ့ကို မိချို သနားတယ်၊ အမေ စိတ်မကောင်းအောင် မိချို မလုပ်ချင် ဘူး၊ (မိချို ဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည် ကျလာသည် ။) အဖေပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ အဖေ၊ ခုဆိုရင် အမေ သန်လျင်တောရကို သွားတာ နှစ်နှစ် ပြည့်တော့မယ်၊ မိချိုကို ထားခဲ့တုန်းက ဒီ အိမ်မှာ အလုပ် မလုပ်ခိုင်းဘဲ အဖေကပဲ ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက် လိုက်ပါလို့ တဖွဖွ ပြောသွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အမေ တဖွဖွ ပြောခဲ့တဲ့ ကြားက အဖေ ဇွတ်အတင်း ခိုင်းလို့ မိချို ဒီ အိမ် မှာ လာပြီး အလုပ် လုပ်ခဲ့ရတယ် ၊ မိချို ဒီမှာ အစေခံ လုပ် နေတာကို အမေ ခုထက်ထိ မသိရှာဘူး၊ သိများသိရင် ရင် ကွဲမှာ ပဲ၊ (မိချို စားပွဲပေါ်တွင် ခေါင်းတင်၍ ငိုလိုက်သည် ။) အမေရေ၊ သမီး ဒုက္ခကို အမေ မမြင်စေချင်ဘူး။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (မိချို ကျောကို ပွတ်လျက်) တိတ်ပါ သမီးရယ်၊ အဖေ တစ် ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်၊ အဖေ သမီးကို အဖေ ချစ်တယ်၊ ဘာမှ တွေးပူမနေပါနှင့်၊ မမရီကလည်း သမီးကို အလုပ်က ထုတ်မပစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီ အိမ်မှာ မမရီ ကြောက်ရမယ့် လူ တစ်ယောက် ရှိပါသေးတယ်။

မိချို။ ။ မမရီက ဘယ်သူ့ကိုများ ကြောက်ရဦးမှာ လဲ အဖေ၊ ဒီ အိမ်မှာ သူ့လက် သူ့ခြေချည်းပဲ မဟုတ်လား။

ဦးဖိုးလူ။ ။ မမရီ ကြောက်ရမယ့် လူက တခြားလူ မဟုတ်ဘူး မိချို၊ အဖေ အဖေ၊ အဖေ့ကို သူ ကြောက်တယ်၊ တစ္ဆေထီးနှင့် တစ္ဆေမ

အကြောင်းကို သမီး မေ့သွားပြီလား၊ အနေက သူ့ အမေ လာ လို့ မိချိုကို တစ်ရက်လောက် အနား ပေးပါလို့ အဖေ သွား ပြောတော့ ခွင့်ပေးရုံတင် မကဘူး သမီး အမေကိုလည်း ဒီအိမ် ကို အလည် ခေါ်ခဲ့ပါလို့ မှာ လိုက် သေးတယ်၊ သူ ဒီလောက် အခြေ ပျက်နေရင် အဖေလည်း ဒီလောက် တော့ လူက ခတ် တတ်ပါသေးတယ် သမီးရယ်၊ သူ့ကို အဲဒီ ညက တစ္ဆေ ထီးနှင့် တစ္ဆေမ အကြောင်း အစွန်းအစလောက် ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် သူ အဖေကို အာမခံရဲပါဘူး၊ အာခံရင် အကြောင်း သိသွားမှာ ပေါ့၊ ဟင်း ဖိုးလူ တဲ့ ဘာရမလဲ၊ အဖေကိုများ ယီးတီးယားတား လုပ်ရင် အဲဒီ ညက အကြောင်းကို ဆရာကြီးကို ဖွင့်ပြော ချ လိုက်မှာ ပဲ၊ သမီးနှင့် မတွေ့ခင် အဖေနှင့် အရင် တွေ့ကြဦး မှာ ပေါ့။

မိချို။ ။ (မော်ကြည့်လျက်) ဒီလိုလည်း မလုပ်လိုက်ပါနှင့် အဖေရယ်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ ဆရာကြီး တစ်ယောက်က လွဲလို့ ဒီအိမ်မှာ အဖေ ဘယ် သူမှ မကြောက်ဘူး၊ ဂရုလည်း မစိုက်ဘူး၊ ဘာမှ မပူနှင့် သမီး၊ အဖေ တစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်၊ ပြောလို့ သာ ပြောရတာပါ လေ၊ မမရီကလည်း သမီးကို ခေါ်သွားဖို့ သမီး အမေကို ပြောချင်မှ ပြောမှာ ပါ၊ သမီး အမေ က ဝိပဿနာလေး ဘာလေး ဟောတတ်လို့ အခေါ် ခိုင်းတာလည်း ဖြစ် ချင် ဖြစ်မှာ ပါ။

မိချို။ ။ (နားစွင့်လိုက်ပြီး) ရှုး ထမင်းစားခန်းထဲက ချောင်းဆိုးသံ ကြားတယ်။

ဦးဖိုးလူ။ ။ (နားစွင့်လျက်) မမရီ ထင်တယ်၊ (ထမင်းစားခန်း တံခါး ဆီသို့ သွား၍ သော့ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာ သည် ။) ဟုတ်တယ်ဟေ့ မမရီရယ်၊ ဒီနေ့ အောက်ထပ်တွေ ဘာတွေ ဆင်း လို့ ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲဟေ့၊ ဘာမှ ဣန္ဒြေမပျက် နှင့်နော်၊ ပြီးတော့ သူ့

ကို ဘာအကြောင်းမှ လည်း သွားမပြော နှင့်၊ အဖေလည်း ခပ်တည်တည် လုပ်နေမယ်။

မိချို။ ။ အင်းပါ အဖေရယ်၊ အမေ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာရင်သာ မိချိုကို ပြောစမ်းပါ။

ဦးဖိုးလူ။ ။ အေး အေး ပြောမယ်၊ မမရီ လာရင် ဟိုအကြောင်းတွေကို ဘာမှ မသိချင်ဟန် ဆောင်နေနေ ကြားလား။ (ဗဟို တံခါးမ ဆီသို့ ထွက်သွားရာမှ သမင် လည်ပြန် ကြည့်၍) ပြီးတော့ မမရီ နေထိုင်ကောင်းရဲ့ လားလို့ အဖေကလည်း တဖွဖွ မေး နေတယ်လို့ ။

ဦးဖိုးလူ ဗဟို တံခါးမကြီးမှ အပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွား သည် ။

မိချို ဆေးပန်းကန်ကို ကောက်ယူကာ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည် ။ ထမင်းစားခန်းနား မရောက်ခင် ထမင်းစားခန်း တံခါး ပွင့်လာကာ မမရီ ထွက် လာသည် ။ မမရီမှာ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်တတ်သော မိန်းမမျိုး ဖြစ်သည် ။ အသားမှာ ဖြူနေသည် ။ အသား ဖြူဖြူနှင့် နီပြေပြေ ဆိုးထားသော နှုတ် ခမ်းသည် ထင်းခနဲ ပေါ်နေသည် ။ သူ၏ ရွန်းစို နက်မှောင်သော မျက်လုံးကြီး များ နှင့် သွယ်တန်းသော နှာတံသည် အလှ ဧကရီအား သရဖူကို ဆောင်းပေး လိုက်သည် ။

သို့ရာတွင် မမရီ၏ အလှမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းသော အလှမျိုး ဖြစ်သည် ။ ရှည်လျားသော မျက်တောင် ဖားဖားကြီးများ အောက်မှ မျက်လုံးများ သည် စိတ် မချမ်းမြေ့စရာ ပုံပြင် တစ်ခုကို ပြောပြနေသလို ထင်ရသည် ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် မမရီ၏ နှလုံးအိမ်တွင် တငွေ့ငွေ့ လောင်နေသော

မီး သည် ဟု န်းခနဲ ထတောက်သော အခါများ ၌ မမရီ၏ မျက်လုံးများ သည် တဝင်းဝင်း တောက်ကာ စိတ် မထင်လျှင် မထင်သလို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်မည့်အသွင်သဏ္ဌာန် ပေါ်နေသည် ။ ခပ်မဲ့မဲ့ကလေး ဖြစ်နေသော နှုတ်ခမ်း ပေါ်မှ အပြီးသည် စိတ်ထဲတွင် နာကြည်းဖွယ် ကောင်းလှသော ခံစားမှု တစ်ရပ် ကို ကြိတ်မှိတ်၍ အောင့်အည်းရင်းဖြင့် မချီတင်ကဲ ပြီးထားရသော အပြီးမျိုး ဖြစ်သည် ။ ချောင်းဆိုးသည့် အခါများတွင် မမရီသည် သေးသွယ် ဖြူဖွေးသော လက်ချောင်းများ ဖြင့် လှိုင်းထသလို ကြွနေသော ရင်အုံကို ဖိထားတတ်သည် ။ ချောင်းဆိုးပြီးလျှင် မမရီသည် အသက်ကို လေးလေး ရှူကာ ချောင်းဆိုးသဖြင့် ပန်းနုသွေး ကြွနေတတ်သော မျက်နှာကို လက်ချောင်းများ ဖြင့် ပွတ်သပ်နေ သည် ။

မမရီကို ကြည့်လျှင် အချစ် ငတ်မွတ်နေသူ၊ ရမ္မက် ပြင်းပြသူဟု ချက်ချင်း သိနိုင်သည် ။ သူ နှစ်သက်သူနှင့် တွေ့လျှင် မမရီ၏ မျက်နှာသည် ပြုံး၍ လာကာ ပါးချိုင့်ကလေးများ ပေါ်လာသည် အထိ ချိုမြနေတတ်သည် ။ ထို အခါများ ၌ မမရီသည် ရွှေရင်သိမ်းသစ် အရွယ်လို နုနယ် ပျိုမျစ်နေတော့သည် ။

သည် အခါကျတော့မှ မမရီ၏ ပြုမူ ပြောဆိုနေဟန်များ သည် ပုံမှန်သို့ ပြန်ရောက်လာကာ ချစ်စရာ ကောင်းသော သူလိုကိုယ်လို မိန်းမ တစ်ယောက် ၏ ပုံသို့ ပြန်ရောက်လာသည် ။ မမရီသည် ချစ်လျှင်လုံးလုံး၊ မုန်းလျှင်လျားလျား ဆိုသည့် အထဲက ဖြစ်သည် ။ အပြင်ပန်းအားဖြင့် တည်ကြည် အေးဆေးဟန် ရှိသလောက် အတွင်းတွင် ထက်မြက် ပြင်းထန်သူ ဖြစ်သည် ။

မမရီသည် အသွား အလာတွင် လည်း ငြိမ်သက် သိမ်မွေ့လှသည် ။ မမရီ သွားလာပုံများ သည် နွေဦး ကြွေရွက်ကလေး တစ်ရွက် လွင့်ပျံ ဝဲ

ကျလာသလို ပင် ကြည့်၍ လည်း ကောင်းသည် ။ ငြိမ်လည်း ငြိမ်သက်သည် ။

သူ့ ဘဝ နွေဦးသည် ချုပ်ငြိမ်း၍ သူ့ ဘဝ ညနေခင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ရောက် လာပြီကိုလည်း မမရီသည် ရိပ်စားမိဟန် တူသည် ။

မမရီသည် ရဲနေသော အနီရောင် ဇာနိုင်လွန်ကို ဝတ်ထားပြီး ပန်းပွင့် အဖြူ သေးသေးကလေးတွေ ဖော်ထားသော တူတယ် လုံချည် အနက်ကို ဝတ်ထားသည် ။

မမရီသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလာချင်း မိချိုကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့် လိုက်သည် ။

မိချို။ ။ ဟင် မမရီ၊ ဘာလို့ အောက်ထပ် ဆင်းလာသလဲ မမရီ၊ ခုပဲ မိချို ဆေးပန်းကန် ယူပြီး လာတော့မလို့ ။

မမရီ။ ။ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ အစ်ကိုကြီး ရှိသလား မိချို။

မိချို။ ။ ရှိပါတယ် မမရီ၊ ဧည့်သည် တစ်ယောက်နှင့် စကား ပြောနေပါတယ်။

မမရီ။ ။ ဘယ်က ဧည့်သည် လဲ။

မိချို။ ။ စောစောတုန်းကတော့ သာယာဝတီ ရာဇဝတ် ဝန်ကြီးနှင့် စကား ပြောနေပါတယ်၊ ခုတော့ ဘယ်သူ ရောက်နေမှန်း မိချို လည်း မသိပါဘူး၊ မိချို သွားကြည့်ပေးရမလား မမရီ။

မမရီ။ ။ ဟင့်အင်း နေပါစေတော့၊ (မမရီ အခန်း ပတ်ပတ်လည်ကို လှမ်းကြည့်နေသည် ။) ငါ ဆယ်ရက်လောက် အောက်ထပ် မဆင်းလိုက်တာ အခန်းထဲမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေပါလား။

မိချို။ ။ ဟုတ်ပါတယ် မမရီ၊ အခန်းထဲမှာ အရင်တုန်းကလို ကုလား
ထိုင်၊ စားပွဲတွေ နေရာ ချထားပုံကို ဖေဖေကြီးက မကြိုက်ဘူး လို့ ပြော
လို့ ကုလားထိုင်၊ စားပွဲတွေကို ဖေဖေကြီး သဘော ကျ ပြင်ပြီး နေရာ ချ
ထားရပါတယ်။

မမရီ။ ။ (လက်ယာဘက်က ဗီရိုကို သေသေချာချာ ကြည့်ကာ) ဒီ ဗီရို
ကြီးကလည်း အရင် နေရာ ပြန်ရောက်နေပြီနော်၊ ပြီးတော့ မှန်ကိုလည်း
ဘာဖြစ်လို့ အဝတ် အုပ်ထားရသလဲ။

မမရီ ချောင်းဆိုးရင်း ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည် ။

မိချို။ ။ ဖေဖေကြီးက မိုး ခြိမ်းရင် မှန် အုပ်ထားရမယ်လို့ အမိန့် ပေး
ထားပါတယ်၊ မမရီ ကြည့်ရတာ ကောင်းကောင်း နေမကောင်း သေးဘူး
ထင်ပါတယ် မမရီ၊ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ပြီး လွဲနေဖို့ မိချို သွားပြ
င်ထားရမလား မမရီ။

မမရီ။ ။ နေပါစေကွယ်၊ အပေါ်ထပ်မှာ လှောင်လွန်းလို့ ။

မမရီ ချောင်းဆိုးသည် ။

မိချို။ ။ မမရီ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းလို့ အပေါ်ထပ် အိပ်ရာ
ထဲ မှာ ပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေပါစေလို့ ဖေဖေကြီးက မှာ ထား ပါတ
ယ်။

မမရီ။ ။ ဟဲ့ ငါမှ အိပ်ရာထဲ လွဲမနေချင်ဘဲ၊ ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ၊
ဪ ဒါထက် မိချို၊ နင့် ဖေဖေကြီး လက်ပံတန်းက ဘယ် တုန်းက ပြန်
လာသလဲ။

မိချို။ ။ သုံးရက်လောက် ရှိသွားပါပြီ မမရီ၊ ဖေဖေကြီး ပြန်ရောက်
တော့ တော်တော် ညဉ့်နက် နေပါပြီ၊ မမရီကို လာကြည့်ပြီး

နေမကောင်းဘူး၊ မမရီကို ဘာမှ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် မလုပ်ရဘူးလို့ ပြောပြီး ဖေဖေကြီး အောက်ထပ် သူ့ အခန်း မှာ ဆင်းအိပ်ပါတယ်။

မမရီ။ ။ ဒီ သုံးရက် အတွင်း ငါဖြင့် နင့်ဖေဖေကြီးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ပါလား၊ နေ့လယ် နေ့ခင်းကျလည်း မရှိဘူး။

မိချို။ ။ ပြန်ရောက် ကတည်းက နေ့တိုင်း အစည်းအဝေး တက်နေရပါတယ်၊ ဖေဖေကြီး ပြန်ရောက်တော့လည်း မမရီက အိပ်ပျော် နေပါပြီ။

မမရီ။ ။(မထူးခြားဟန်ဖြင့်) ဪ ဪ၊ ဟင် အောက်ထပ်မှာ လည်း လှောင်နေတာပါပဲလား။

မိချို။ ။ ဟုတ်ပါတယ် မမရီ၊ မနက် လင်းကတည်းက မိုးကြီး အုံ့ပြီး အိုက်စပ်စပ် ဖြစ်နေပါတယ်၊ ရေဒီယိုကလည်း မိုး ထစ်ချုန်း ရွာမယ်လို့ ကြေညာထားပါတယ်။

မမရီ။ ။ ယပ်တောင် တစ်ချောင်း ယူခဲ့စမ်း မိချို၊ ငါတော့ ကျပ်ပြီး အသက် ရှူလို့ တောင် မရဘူး၊ တစ်မျိုးကြီးပဲ။

မိချို မြက် ယပ်တောင် တစ်ချောင်းကို ယူပေးသည် ။

မမရီသည် မိချိုကို ခေတ္တမျှ စူးစိုက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မျက်နှာကို တမင် လွှဲထားသည် ။

မမရီ။ ။ ကိုကိုအေးကော မမြင်တာ ကြာပါရောလား။

မိချို။ ။ ရှိပါတယ် မမရီ၊ အလုပ် များ နေတယ် ထင်ပါတယ်။

မမရီ။ ။ လက်ပံတန်းက နောက်ထပ် ဆန်စက် တစ်လုံးကို ကိုကိုအေး သွားတည်မယ်လို့ ကြားတယ်၊ ဟုတ်လား မိချို။

မိချို။ ။ မိချိုတော့ မသိပါဘူး။

မမရီ။ ။ တစ်စွန်း တစ်စမှ မကြားမိဘူးလား။

မိချို။ ။ မကြားမိပါဘူး မမရီ၊ နောက်ဖေး တန်းလျားက ဒရိုင်ဘာ ကို
ဖိုးထင်ကိုတော့ ပစ္စည်းတွေ အဝယ် လွှတ်တာ မြင်တာပဲ။

မမရီ။ ။ နင့် အဖေကော ခု ဘာလုပ်နေသလဲ။

မိချို။ ။ ခုနကတော့ ခြံထဲ ဆင်းသွားပါတယ်၊ မမရီ နေကောင်းပြီ
လားလို့ တောင် မေးသွားပါတယ်။

မမရီ။ ။ ဦးဖိုးလူကတော့ အလိုက် သိတတ်တယ်၊ (ခေတ္တမျှ စကား
ပြတ်သွားပြီးမှ ရုတ်တရက် ကောက်၍) ဒါထက် သူ အိပ်နေ တယ် ထင်
တယ်၊ ဟုတ်လား။

မိချို။ ။ ဘယ်သူပါလဲ မမရီ။

မမရီ။ ။ (မိချို၏ မေးခွန်းကြောင့် မျက်နှာ ပျက်သွားသည် ။ သို့ရာတွင်
ချက်ချင်း လူန္ဒြေဆည်ကာ) ဟို . . ဟို ကိုကိုအေးလေ။

မိချို။ ။ မိချို မသိပါဘူး မမရီ။

မမရီ။ ။ (မိချိုကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်၍) ညည်း မသိဘူးလားအေး။

မိချို။ ။ ကိုကိုအေးနှင့်ကို မတွေ့ပါဘူး မမရီ။

မမရီ။ ။ မနေ့ ညကကော သူ ဘယ် အချိန်မှ အိမ် ပြန်လာသလဲ။

မိချို။ ။ (ရှက်သွေးဖြာလျက်) မိချို မသိပါဘူး၊ မိချို ညတိုင်း အိမ် ပြန်
အိပ်ပါတယ်။

မမရီ။ ။ ညတိုင်း အိမ်ပြန်အိပ်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ အစ်ကိုကြီး ဒီမှာ ရှိ

နေတုန်း ညည်း ပြန်အိပ်ရင် အစ်ကိုကြီး လက်တိုလက်တောင်း လုပ်ပေး
မယ့်သူ ဘယ်သူ ရှိတော့လို့ လဲ။

မိချို။ ။ မမရီက အိမ် ပြန်အိပ်ရမယ်လို့ ပြောလို့ မိချို အိမ် ပြန်အိပ်
တာပါ။

မမရီ။ ။ အို ငါ ပြောတုန်းက အစ်ကိုကြီးက အိမ်မှာ မှ မရှိဘဲ၊ လက်
ပံတန်း သွားနေတယ် မဟုတ်လား။

မိချို။ ။ ပြီးတော့ ဖေဖေကြီးကလည်း သူ့ အလုပ်တွေ မိန်းကလေး
လုပ်တာ မကြိုက်လို့ ပါ။

မမရီ။ ။ ဪ ဪ ဒီလိုဆိုလည်း ပြီးရော၊ (မိချိုကို ရုတ်တရက်
မော့ကြည့်လျက်) သူ ဘယ်တော့ လက်ပံတန်း သွားမယ်တဲ့ လဲ၊ ခု လော
လောဆယ်တဲ့ လား။

မိချို။ ။ (ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့်) ကိုကိုအေးကို ပြောတာလား မမရီ။

မမရီ။ ။ (မိချိုကို မနှစ်သက်သလို စိန်းစိန်း ကြည့်၍) ဟုတ်တယ်။

မိချို။ ။ မိချိုတော့ ဘာမှ မကြားမိပါဘူး၊ (ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့်) ပြီး
တော့ ပြီးတော့ ကိုကိုအေးကလည်း မနက် နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက် မှ
ချည်း အိမ်ကို ပြန်လာတယ်လို့ နောက်ဖေး တန်းလျားက ပြောပါတယ်၊
အဖေကတောင် ခု မနက် နှစ်နာရီ သုံးနာရီ ထ ထပြီး ကိုကိုအေး အတွ
က် ဝင်းတံခါး ဖွင့် ဖွင့်ပေးရလို့ ညည်း နေပါသေးတယ်။

မမရီ။ ။ ခု သူ သောက် သောက်လာသေးသလား။

မိချို။ ။ မိချို ကောင်းကောင်း မသိပါဘူး၊ (စကား လမ်းလွဲရန် ကြိုး
စားလျက်) ဆေး သောက်တော့မလား မမရီ။

မမရီ။ ။ ဘာ ဆေးလဲ၊ ဘယ်သူက တိုက်ခိုင်းလို့ လဲ။

မိချို။ ။ ဖေဖေကြီးက ဆေးဝယ်ပြီး တိုက်ရမယ်လို့ ပြောထားပါတယ်။

မမရီ။ ။ နေစမ်းပါဦး၊ ငါ့ကို ဘယ် ဆရာဝန်မှ လည်း လာ မကြည့်ဘဲ နှင့် ဘယ်သူက ဘယ်ဆေး တိုက်ရမယ်လို့ ပြောသလဲ။

မိချို။ ။ ဖေဖေကြီးက မမရီ နှလုံး ရောဂါ ပြန်ထတာပဲလို့ ပြောပြီး အရင် တစ်ခါ နေမကောင်းတုန်းက ဆရာဝန် ပေးခဲ့တဲ့ ဆေး ညွှန်း အတိုင်း ဆေး ဝယ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

မမရီ။ ။ ခု ဆေး ဘယ်မှာ လဲ။

မိချို။ ။ ရှိပါတယ် မမရီ၊ အဆင်သင့် လုပ်ထားပါတယ်။

မိချို ဆေးပန်းကန်နှင့် ရေခွက်ကို လှမ်းပေးသည် ။

မမရီ။ ။ (ဆေးရည်ကို တစ်ငုံလောက် ငုံလိုက်ပြီး) အား ခါးလိုက်တာ ၊ ဒီ ဆေးမှုန့်ကို ဘယ်သူ ဖျော်တာလဲ။

မိချို။ ။ မိချို ဖျော်တာပါ။

မမရီ။ ။ ခါးလိုက်တာကလည်း အန်လို့ ၊ သွန်ပစ်လိုက်၊ သွန်ပစ်လိုက်၊ ငါ မသောက်နိုင်ဘူး။

မိချို။ ။ နှမြောစရာကြီး မမရီ။

မမရီ။ ။ (ဆေး မသောက်လျှင် ဦးထွန်းမင်း စိတ်ဆိုးတတ်သည် ကို သတိ ရ၍) သွန်မပစ်ချင်ရင်လည်း စားပွဲပေါ်မှာ ပဲ ပြန်ထားလိုက်၊ အို ရှု ပီပါတယ်၊ သွန်သာ ပစ်လိုက်ပါ။

မိချို။ ။ (ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့်) ဟုတ်ကဲ့ မမရီ။

မမရီ။ ။ ဒီလောက် ခါးအန်နေတဲ့ ဆေးကြီးကို သောက်လာရတာလည်း ကြာလှပြီ၊ တော်ပြီ၊ နောက်ထပ် မသောက်ချင်တော့ဘူး၊ ရောဂါ လည်း မပျောက်ချင် နေပါစေတော့။

မိချို။ ။ (ဆေးပန်းကန်ကို ယူရင်း) မမရီ သောက်ရင် သောက်လိုက်ပါလား၊ မမရီ ဆေး သောက်တော့ ရောဂါ ပျောက်တာပေါ့။

မမရီ။ ။ (ဝုန်းခနဲ ဒေါပွလျက်) နေစမ်းပါဦး၊ ညည်းကို ဘယ်သူက အကြံဉာဏ် တောင်းနေလို့ လဲ၊ သွား သွန်ပစ်လိုက်၊ ငါ့ကို ဆရာ လာလုပ် မနေနှင့်၊ (ပြီးမှ သူ့ စကား လွန်သည် ကို သတိ ရလျက်) ဒီ တစ်ခေါက် လက်ပံတန်းက ပြန်လာတော့ အစ်ကိုကြီး နည်းနည်း ပိန်သွားတယ် ပြောတယ်၊ ဟုတ်လား။

မိချို။ ။ ဟုတ်ကဲ့၊ နည်းနည်း ပိန်သွားပါတယ်၊ အသားလည်း နည်းနည်း မည်းလာပါတယ်၊ လက်ပံတန်း ဆန်စက်က အလုပ်သမားတွေ သပိတ် မှောက်လို့ ဖေဖေကြီး စိတ်ဆိုးနေတယ်လို့ လည်း ကြား ပါတယ်။

မမရီ။ ။ တော်တော် စိတ်ဆိုးနေသလား။

မိချို။ ။ ကြည့်ရတာတော့ ခါတိုင်းလိုပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဧည့်သည် တွေနှင့် ပဲ စကား ပြောပါတယ်၊ အိမ်သားတွေချည်း ဆိုရင် ဘယ်သူမှ စကား မပြောပါဘူး။

မမရီ။ ။ ကိုကိုအေးနှင့် ကိုကိုထွေးကိုရော စကား မပြောဘူးလား။

မိချို။ ။ မပြောပါဘူး၊ ကိုကိုအေးနှင့်တော့ ကိုကိုအေးက မေးမှ ပဲ ခေါင်း ညိတ်ပြ ခေါင်း ယမ်းပြတာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ ကိုကိုထွေး တစ်ယောက်ပဲ ကျောင်းစာ လိုက်နိုင်ရဲ့ လား ဘာလားနှင့် မေး ပါတယ်၊ ကို

ကိုထွေး ဆိုလို့ ခုမှ အမှတ်ရတယ်။ မနက်က ကိုကိုထွေးက မမရီကို မေး နေပါတယ်။

မမရီ။ ။ ငါ နေကောင်းတယ်လို့ ကိုကိုထွေးကို ပြောလိုက်၊ ပြီးတော့ စကော့ဈေး ဓာတ်ဆီဆိုင်က ဒီနေ့ စာရင်း ပိတ်လို့ ငွေ လာ သွင်းရင်လည်း ကိုကိုထွေးကို ငွေတစ်ရာ ပေးလိုက်လို့ ပြော၊ ဒီ ငွေတစ်ရာက စာအုပ် ၀ယ်ဖို့ လို့ လည်း ကိုကိုထွေးကို ပြော လိုက်နော်။

မိချို။ ။ တကယ်လို့ ကိုကိုထွေးက မမရီနှင့် တွေ့ချင်တယ် ဆိုရင် ကော။

မမရီ။ ။ တွေ့ချင်တယ် ဆိုရင် အပေါ်ထပ် ငါ့ အခန်းကို လွှတ်လိုက်၊ ဒါပဲ၊ (မမရီ ထ၍ လျှောက်သွားသည် ။) ဧည့်ခန်းထဲက ပူတာပဲ၊ အိမ်တစ် အိမ်လုံး နေစရာကို မရှိတော့ဘူး၊ လှောင်အိုက်လိုက် တာ လွန်ရော။

မိချို။ ။ (ခေတ္တ တွေ့နေပြီးမှ မရဲတရဲဖြင့်) ဒီနေ့ ညနေ မိချို ခပ်စော စော ပြန်ခွင့် ရမလားလို့ ။

မမရီ။ ။ ညည်း အမေ သန်လျင်က ဒီနေ့ ညနေ ရောက်မယ်ဆို၊ ညည်း အဖေ ပြောတယ်၊ ဟုတ်လား။

ကိုကိုထွေး၏ အသံ။ ။ (ပန်းခြံဘက်ဆီမှ) မိချို၊ မိချို။

မမရီ။ ။ ကိုကိုထွေး ခေါ်နေတယ် ထင်တယ်၊ သွား သွား။

ကိုကိုထွေး၏ အသံ။ ။ မိချို။

မိချို။ ။ လာပြီ ကိုကိုထွေး။

ကိုကိုထွေး ဗဟို တံခါးမကြီးမှ ဝင်လာသည် ။

ကိုကိုထွေး။ ။ (မမရီကို မမြင်သေးဘဲ) အံမာ လက်စသတ်တော့

မိချို့က ဒီမှာ ကိုး၊ တစ်မနက်လုံး ရှာလိုက်ရတာဟာ၊ (မမရီကို မြင် သွား သည် ။) ဟင် မေမေ၊ ဘာဖြစ်လို့ အောက်ဆင်းလာတာ လဲ။

မမရီ။ ။ သား ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးချည်း ပဲ။

ကိုကိုထွေး။ ။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နှင့် တင်းနစ် ရိုက်နေတာ မေမေ၊ (မမရီအား မြတ်နိုးစွာ ကြည့်လျက် နွဲ့သံဖြင့်) မေမေရယ် တစ်မ နက်လုံး မေမေ့ကို တွေ့ချင်လိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့၊ မေမေ နေ ကောင်းပြီလားဟင်၊ (မမရီ ဘေးတွင် ထိုင်သည် ။) နှစ်ရက် သုံးရက် ရှိပြီ မေမေ့ဆီ လာတာ၊ တက်လာတိုင်း တံခါးကြီး အထဲက ပိတ် ပိတ်ထား တယ်၊ မေမေ အိပ်နေ တယ် ထင်တာနှင့် ပြန် ပြန် ဆင်းခဲ့တာ။

မမရီ။ ။ အိပ်လို့ မရပါဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း နေချင်တာနှင့် အခန်း တံခါး ပိတ်ထားလိုက်တာ၊ မိချို့ ကိုကိုထွေးဖို့ လိမ္မော်ရည် ပုလင်း ထုတ်ခဲ့။

မိချို့ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည် ။

ကိုကိုထွေး။ ။ (ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြင့်) မေမေ့ကို သေသေချာချာ ကြည့် စမ်းပါရစေဦး၊ ဟာ မေမေ နေကောင်းသားပဲ မေမေရ၊ ဘာမှ မဖြ စ်ပါဘူး၊ မေမေ နေမကောင်းဘူး ဆိုပြီး အဓိပ္ပာယ် မရှိ ပြောနေကြတာ၊ မေမေ အခန်း အောင်းနေတုန်း ဖေဖေ လက်ပံ တန်းက ပြန်လာတယ် မေမေရဲ့ ၊ သုံးရက်တောင် ရှိပြီ၊ မေမေ ဖေဖေနှင့် မတွေ့သေးဘူးနော်။

မမရီ။ ။ (ကိုကိုထွေးကို ဝမ်းပန်းတနည်း ကြည့်လျက်) မေမေ နေရ တာ တစ်မျိုးကြီးပဲ သားရယ်၊ (ရုတ်တရက်) ဪ ကိုကို ထွေး သားကြီး မင်း ဆယ်ခုနစ်နှစ် ပြည့်ပြီနော် ဟုတ်လား။

ကိုကိုထွေး။ ။ ဟော မေမေ၊ ကျွန်တော့် အသက်ကို မေ့ပြန်ပြီ၊ ဒီ တစ်ခါ မေ့ရင်တော့ မေမေ့ကို တကယ် စိတ်ဆိုးမှာ နော်။

မမရီ။ ။ (ပြုံးလျက်) အေးပါကွယ်၊ မေမေကလည်း ခုတလော ဘယ့်နယ် မေ့တတ်နေမှန်း မသိပါဘူး၊ တစ်ခါတလေများ ကိုယ့် ဘာသာ ကိုယ် ဘယ်နေရာ ရောက်နေသလဲ ဆိုတာတောင် မေ့ချင်သလိုလိုပဲ၊ (အတန်ကြာ တွေးနေပြီးမှ) အင်း ဒီ အိမ် ကို မေမေ ရောက်တာ ဘာလိုလိုနှင့် ဆယ့်ရှစ်နှစ် ရှိသွားပြီ၊ မေမေ့ကို ကြည့်စမ်း ကိုကိုထွေး၊ မေမေ တော်တော် ကျသွား ပြီလား ဟင်။

ကိုကိုထွေး။ ။ ဘယ်က ကျရမှာ လဲ၊ မေမေကလည်း ဘာတွေ တွေးတွေး နေတာလဲ ဟင်။

မမရီ။ ။ ဘာမှ မတွေးပါဘူးကွယ်။

မိချို လိမ္မော်ရည် ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်ကို လင်ပန်းထဲတွင် ထည့်၍ ဝင်လာသည် ။

မိချို။ ။ ကိုကိုထွေး လိမ္မော်ရည်။

ကိုကိုထွေး။ ။ ကျေးဇူးတင်တယ် မိချို။

ရှက်သွေး ဖြာလျက် ဖန်ခွက်ထဲသို့ လိမ္မော်ရည် ငှဲ့ပေးသည် ။

ကိုကိုထွေး။ ။ မေမေ့ဖို့ ဖန်ခွက် တစ်ခွက် သွားယူပေးပါလား မိချို။

မိချို ထွက်သွားသည် ။

မမရီ။ ။ (မိချိုနှင့် ကိုကိုထွေးတို့ ပြောဆို ဆက်ဆံပုံကို တစ်ချိန်လုံး အကဲခတ် နေပြီးမှ) ကိုကိုထွေး၊ အစောင့်ကို မင်း ဆက်ဆံပုံ ဟာ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့လွန်းတယ်လို့ မေမေ ထင်တယ်၊ ကမ်း တက်လိမ့်မယ်

နော်၊ သိပ် အရော မဝင်နှင့်၊ မေမေ မကြိုက် ဘူး။

ကိုကိုထွေး။ ။ (လိမ္မော်ရည် သောက်ရင်းက) ဟုတ်တယ်၊ မေမေ့ကို ပြော ပြမလို့ ဆိုတာ ဒီကိစ္စပဲ၊ ဒါကြောင့် မေမေ့ဆီ ကျွန်တော် လာ လာ နေတာ၊ ကိစ္စကတော့ . . ။

မိချို ပြန်ဝင်လာသည် ။

ကိုကိုထွေး။ ။ နောက်တော့ မေမေ့ကို အေးအေးဆေးဆေး ကျွန်တော် ပြော ပြဦးမယ်လေ ဟုတ်လား၊ ဟာ ဒီ အခန်းက သိပ်လှောင်တာ ပဲ။

မမရီ။ ။ ပြတင်းပေါက်တွေကို အကုန် ပိတ်ထားတာကိုး။

ကိုကိုထွေး။ ။ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဖွင့်လိုက်မယ်နော် မေမေ။

မိချို။ ။ ဖေဖေကြီးက မဖွင့်ရဘူး၊ ပိတ်ထားရမယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ အပြင်ဘက်က အထဲထက်တောင် ပူသေးတယ်တဲ့ ။

မမရီ။ ။ တောက်တီး တောက်တဲ့ ၊ မိချို သွား ဖွင့်လိုက်စမ်း၊ သူက တော့ လက်ပံတန်း သွားလိုက်၊ အပြင် ထွက်နှင့် ဆိုတော့ ဒီ အခန်းထဲမှ ဘယ်လောက် ပူအိုက် လှောင်ကျပ်နေတယ် ဆို တာ ဘယ်သိမလဲ၊ သွား ဖွင့်လိုက် မိချို။

မိချို ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးများကို ဘေးသို့ ဆွဲလိုက်သည် ။

ကုကုထွေး။ ။ (ပြတင်းပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ပန်းအိုးကြီးများကို မိချို မနိုင်တနိုင် ရွှေ့နေသည် ကို မြင်သဖြင့်) နေပေစေ မိချို၊ ဒီ ပန်းအိုးကြီးတွေကို နင် မနိုင်ပါဘူး၊ ငါ ရွှေ့ပေးမယ်။

ကိုကိုထွေး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားသည် ။

* * *